PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XII ЖОВТЕНЬ, 1971 ЧИСЛО 10

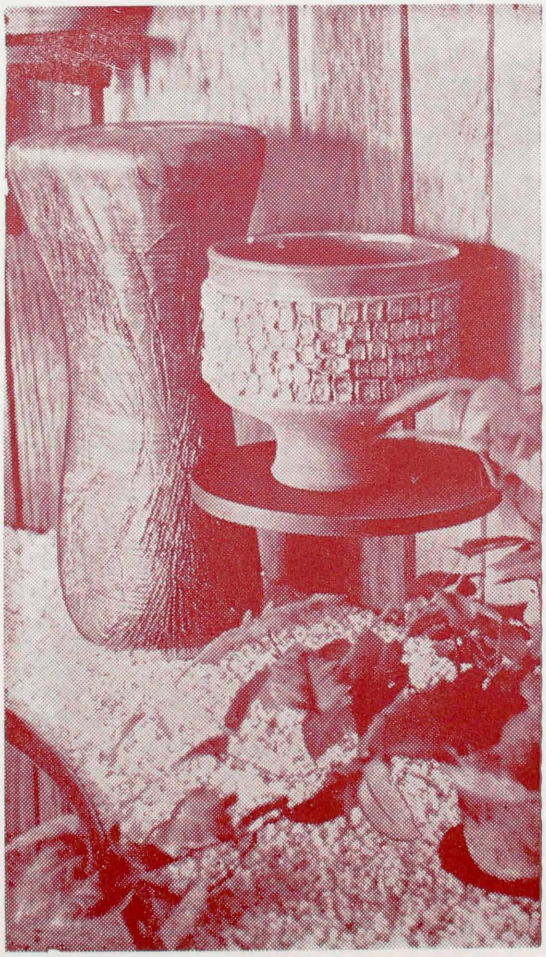

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XII ЖОВТЕНЬ, 1971 Ч. 10

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $5.00
Передплата до інших країн 5.00
Поодиноке число ..... .50

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg 4, Man.

PROMIN

No. 10 OCTOBER, 1971 VOL. XII

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KONUSKA — Editor

Subscription in Canada $5.00
Subscription in other countries 5.00
Single copy ..... .50

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg 4, Man.

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧАМ:

Не поміщені дописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначеним застереженням. На зворот фотографій, надісланих для виробу кліше треба заадресувати коверту, наклеїти вартість поштових марок і вислати разом з фотографіями.

Кольорові фота не придатні для ілюстрації, вони виходять темні і невиразні. Для виробу клішів просимо слати звичайні фотографії, плівок (негативів) також не приймаємо для виробу кліше.

Редакція застерігає собі право скорочувати і виправляти надіслані матеріяли. Дописи, які поміщуються також в інших часописах редакція не приймає — уникаємо повторювання.

НА ОБКЛАДИНЦІ: Чудова кераміка завжди в моді — вази роботи Еда Драганчука з Келгари, Алберта.

— — — — —

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Любов Забашта — Родень 1
Т. Мосора — Школа і батьки 1
Іміграція до канадських прерій 2
Леся Удод — Звіт 34 з'їзду Союзу Українок 3
С. Василишин — Слово референтки шкільництва 6
Марія Козак — Із спогадів піонерки 7
Зоя Плітас — Галя Мазуренко 9
Галя Мазуренко — Метелиця 10
Галя Мазуренко — Серце Княгині Ольги, Ренкарнація і Воскресення, Огородець і Подвиг 11
Ю. Колесниченко — Анна Ярославна — королева Франції 12
Н. Кібець — Заключне слово 13
Dr. M. R. Lupul — A Just Language Polisy in a "Just Society" 15
К. С. Університети провіряють стан етнічних студій 17
А. Киянка — Анничка чи Аннет 19
К. Т-чко — Дві високих нагороді за успішне навчання 21
Л. Українка — Сльози перли 22
В. Коротич — Спогад про добро 22
Відділ для дітей 24
Річні звіти відділів 25
Родинна і громадська хроніка 27
Домашнє господарство 32
При праці для „Променя" 33
Шкільні домашні лектури 33

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ВИБРАНІ ТВОРИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ — Видання КУК англомовне $7.50
УКРАЇНЦІ В КАНАДІ — О. Войценко (англомовне) $7.50
50-річчя ЗДОБУТТЯ ГРОМАДСЬКИХ ПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ — Др. Г. Яніївська $0.75
МИСТЕЦЬКА КНИЖКА (укр. народні вишивки і взори) $4.00
МИСТЕЦЬКІ СКАРБИ УКР. ВИШИВОК — С. Стечишин $1.75
ТРИ СИЛЬВЕТКИ — Л. Білецький $1.50
У ГОРАХ КАРПАТАХ — М. Ломацький $3.50
ГОМІН ГУЦУЛЬСЬКОЇ ДАВНИНИ — М. Ломацький $3.50
БЛИСКУЧА ЗОРЯ — Митрополит Іларіон $0.50
Я ВЕРНУСЯ — О. Крамар $0.50
ОСТАННІЙ ПРОРОК — Л. Мосендз $6.00
УКРАЇНСЬКІ ХРЕСНІ ІМЕНА — Р. Ґаук $1.00
НАВЧАЙМО ДІТЕЙ СВОЇХ УКР. МОВИ — Митрополит Іларіон $0.20
РЕЛІГІЙНІ МОТИВИ В ТВОРЧОСТІ Л. УКРАЇНКИ — Н. Когуська $0.50
УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ — М. Пастернакова $3.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ — в твердій оправі $2.50
— в м'якій оправі $1.50
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ У ДИТЯЧИХ САДОЧКАХ $1.50
ПРОГРАМА НА РІЗДВ'ЯНИЙ КОНЦЕРТ $1.00
ПРОГРАМА НА ДЕНЬ МАТЕРІ $1.50
ПРОГРАМА НА СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ Л. УКРАЇНКИ І О. КОБИЛЯНСЬКОЇ $1.00
ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК $2.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО КНИЖКИ $1.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
№ 2—10168 - 100 St.
Edmonton 15, Alta.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XII ЖОВТЕНЬ, 1971 Ч. 10

Школа і батьки

„Дитину ховати — камінь глодати." Народня мудрість порівнює виховання дитини із глоданням каменя. З того виходить, що дитину виховувати не так легко. Буває таке, що батьки у своїй безмежній любові до дитини, несвідомо спрямовують її на невластивий шлях, рівночасно виплекуючи в тій дитині нежиттєздатність а то й душевне каліцтво. Через це саме батьки забувають про те, що вже в ранньому дитинстві треба вчити її користуватись власною волею.

За виховання дитини відповідають батьки перед Богом і своїм народом, тому вже від першого дня народження дитини кожний крок батьків повинен бути обдуманий, уважаючи на те, щоби своїм поступованням не скривити душі дитини.

Для того виховники кожної здорово-думаючої нації подають час до часу свої завваги-вказівки, на підставі своїх спостережень у виховній праці, збагачуючи тим виховну літературу а для учителів виховників подають свіже набутий досвід.

Одною з основних засад, яку батьки повинні мати на увазі є те, що дитина йде до школи, **як особа** тим самим бере на себе особисті і від нікого незалежні обов'язки, які повинна виконувати сама, бо це є рішаючий етап в її житті.

Дуже давно практиковані домашні задачі є завданням, які дитина сама мусить виконувати особисто без жадної помочі.

Правда, батьки повинні пригадати дитині про той обов'язок, але ніколи не повинні тих задач виробляти. Так саме треба дитині підкреслити, що вона є в шкільному віці, що повинна вона обмити собі ручки, але мама не має їх мити, бо й тут дитина повинна виявити свою активність.

Бувають такі випадки, що деякі мами бажаючи поставити свою дитину між перших учнів в школі, докладають всіх зусиль, щоби шкільні задачі дитини мали дуже добрий вислід та щоби їхні діти були учителькою добре кваліфіковані.

Тяжко є зрозуміти родичам, що якраз це є потрібне, щоби дитина виявила свої труднощі перед учителькою і саме та задача зле зроблена і поправлена учителькою творять властиві шкільні переживання в своїй цілості. Виробляти дитині задачі, то значить, відбирати її потроха тієї школи, відбирати дитині одну головну частину її шкільного життя.

Батьки, вписуючи свою дитину до школи, дають науці соціяльний продукт, здібний охоплювати і користати з тієї науки.

Праця над тією дитиною починається багато скоріше, чим впишемо її до школи. Дитина, яка не навчилася сама їсти, не є зрілою робити свої шкільні завдання, все буде домагатися, щоб також і тут давати їй готове „до уст".

Любов Забашта

РОДЕНЬ

На Родені мій сивий пращур
У мазаній низькій напівземлянці
У вишитій сорочці йшов до танцю.
Мій сивий пращур в вишитій сорочці...
Земля немов верблюд, горбата й мудра,
Росиста стежка, запах ковили,
Над Княжою горою жовтим хутром
Хатки новенькі стріхи підвели.
Дитинець, як дитинна загорожа,
І в баштах і за баштами стоїть,
На чатах насторожена сторожа,
Мов стереже колиску для століть.
І Родень — роду нашого початок —
Своїм високим валом прикрива
Цнотливих недоторканих дівчаток,
Племен слов'янських вроду і права.
Гончарників дзвінкі червоні глеки,
Злотокопитних коней дивину,
І лужники дзвенять немов лелеки,
Я йду в століть глуху старовину.
Від Рос, блакитна Рось, сміливі роси,
А потім Русь, прапращурів стежки,
І матерів мідяно-русі коси,
Шлях малоросів скровлений, важкий...
Над Княжою горою гра сопілка
І залиша на серці гойний слід...
А я тремчу, немов на вітрі гілка,
Мій Родень... Родень...
Корінь родовід

Дитина, яку не відлучили в час з кімнати батьків, яка не вміє перебувати на нічній самоті, не буде здібною перебувати і в школі, бо не нормально прив'язана до мами, чи до бабуні. Їй буде тяжко стрінутись зі шкільним життям, де дитина повинна, без заздрости ділитися всім з іншими дітьми її віку.

Батьки приготовляють школяра від першої хвилини його життя. Діти не підготовані до нового шкільного життя, часто виявляють інтелектуальні недомагання, хоч в дійсності здібність тих дітей може бути зразкова. Вони не сприймають шкільного навчання не з браку здібностей, тільки брак соціяльної зрілости творять в них емоційний спротив так, що інтелектуальна здібність зближення виявляється дуже притуплена.

Таких дітей можна порівнати до автомашини, якої мотор є досконалий, але не може їхати, бо його колеса є загальмовані. Буває тоді таке, що батьки в обличчі такої ситуації шукають розв'язки і посилають дитину до приватної учительки, що б помогла їхній дитині вчитися.

І так, ця дитина попадає знова під новий вплив, що ще більше спізнює її самостійність.

Коли дитина має ці інтелектуальні недомагання, то нічого не поможуть психологічні, чи медичні лікування. Одинока є на те рада, щоби родинне окруження дало рішуче дитині до пізнання про її повну відвічальність власної особи, не тільки в шкільних завданнях, але в усім, що до дитини належить: вбирання, чесання, миття, їжа, купування своїх шкільних приладів, вибір своїх приятелів-льок, забав...

В ранньому шкільному віці не є важливе, яке інтелектуальне знання дитина придбає, а головне є те, щоби навчилася бути відповідальною і вміла послуговуватись своєю волею.

Доля молодого покоління є одною з найбільших турбот сьогоднішнього людства, тому всі народи поважно застановляються над долею своїх будучих поколінь, тимбільше ми українці зосереджуймо свою журбу біля наших найменших.

Т. Мосора.

Іміграція до канадських прерій в роках 1870-1914

Під таким заголовком проходить виставка Публічних Архівів у Державній Бібліотеці Канади, при вул. Веллінґтон, ч. 395 в Оттаві, що її офіційно відкрив міністер Стенбурі в присутності головного архіваря п .Смита, 4. 8. ц. р.

На виставці показано документи й літературу, які в згаданому часі, мали заохотити народи Европи до поселення в степових провінціях Канади.

В першій частині виставлено матеріяли, які інформували про можливість набуття землі в канадських Преріях. На різних мовах — в тому числі й українській — видніють оголошення такого змісту: „160 акрів — -30 морґів австрійських вільної землі. 200 мільйонів акрів під управу в Західній Канаді для кожного поселенця".

В 1871 р. уряд офіційно проголосив що „Захід відкритий для поселення" видаючи „Акт відносно публічних земель Домінії" та виготовляючи форму аплікації для набуття права на фармерську садибу, т. зв. „гомстед райт". (Зарплатня, включно з харчами, виносила в той час $10.00—50.00 для фармерського працівника чоловічого роду і $5.00—15.00 в місяць, для жінок).

В другій частині виставки показано ранню іміґрацію до Канади, частини 3—7 присвячені тим народам, які відгукнулися на оголошення уряду й осілися в степовій Канаді, а остання частина (секція) показує поступ і розвиток почавши від піонерських часів, цебто осяги тяжкої праці поселенців.

На жаль, українській іміґрації до Канади присвячено замало уваги.

В 4-тій секції виставлено портрети перших українських поселенців: Василя Єлиняка (1860-1956) та Івана Пилипова (1858-1936), брошуру д-ра Йосифа Олеськова — „Про вольні землі Львів, Просвіта, 1895, памфлет п. з. „Манітоба і Північно-Західні території: Асинибоя, Алберта і Саскачеван. Інформації про засоби і клімат для рільників, годовців худоби і гірників", Нью Йорк 1899, „Канадийський Фармер" з 19. 4. 19. 4. 1923 і Календар „К. Ф." з цього ж року. (Цікаво чи в Державному Архіві не має більше матеріялів з часів піонерського поселення українців в Канаді, чи може ті, що влаштовували цю виставку не завдали труду їх підібрати!

Під час відкриття виставки, між різними за своїм походженням відвідувачами, були і представники місцевого відділу КУК та група українських відвідувачів.

ЗВІТ 34-го З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Всеканадійський З'їзд Союзу Українців Самостійників відбувся в днях 1, 2, 3 і 4-го липня, 1971 року в приміщенні „Артс Билдинґ" Саскачеванського Університету в Саскатуні. Сесії Союзу Українок Канади відбулися в одній з Авдиторій „Артс Билдинґ" в п'ятницю, 2-го і в суботу 3-го липня. В працях сесій взяло участь поважне число членок Союзу. Голова Крайової Управи пані Леся Хорош-Ґреґорі відкрила З'їзд і попросила присутнього Владику благословити початок і працю З'їзду. Владика Борис поблагословивши працю З'їзду, одночасно передав привіт Союзу Українок Канади від Церкви та побажав З'їздові найкращих успіхів у його праці.

До президії З'їзду були покликані слідуючі членкині: Марія Ткачук, Дарія Янда-Мек-Міллен, Марія Вакалюк, Анна Звоздецька, М. Телеґа, Параскевія Сліпчук, Ольга Гавриш, Розина Драґан і Марія Мадюк. На секретарок З'їзду були обрані добр. Леся Удод і пані Емілія Табашнюк, обидві з Саскатуну.

Після оформлення президії З'їзду були зачитані привіти, які наспіли на З'їзд — від добр. Леони Слюзар з Монтреалу та лист від пані Ізидори Косач-Борисової, в якому вона привітала З'їзд та вибачилася, що не змогла особисто взяти в ньому участи через стан здоров'я. Пані Косач-Борисова з С.Ш.А. — це сестра Лесі Українки, яка спеціяльно була запрошена взяти участь в цьому Ювілейному З'їзді С.У.К. Крім цих двох листів було передано Президії ще інших 28 писемних листів і привітів від різних осіб, організацій і відділів Союзу Українок. Після цього склали усні привіти З'їздові Голови провінційних екзекутив: Марія Вакалюк — Британська Колумбія, Анна Звоздецька — Алберта, Оля Гавриш — Саскачеван, Марія Білоус — Манітоба і Мирослава Телеґа — Східня Канада.

Голова крайової управи повідомила присутніх, що в Канаді існують і діють 144 відділи Союзу Українок Канади, а потім попросила всіх присутніх по черзі встати і представитися З'їздові — подати своє ім'я і відділ. Після цього представлення голова місцевого Саскатунського Відділу ім. Ольги Кобилянської — пані Оля Андрущак склала З'їздові привіт в прекрасній віршованій формі (цей привіт друкований в „Промені") власного укладу.

Після привітів були вибрані слідуючі комісії З'їзду:

Резолюційна: О. Костинюк, К. Бублик, П. Сліпчук, С. Стратійчук, А. Сарчук і добр. А. Ференсів. Номінаційна: всі голови Провінційних Екзекутив і Н. Боднар. А. Мельничук, С. Василишин, М. Воробець і Л. Кут.

Після вибору вищезгаданих комісій голова статутової комісії Музею Українського Мистецтва Союзу Українок Канади прочитала статут і правила цього Музею і запропонувала деякі поправки до нього. Після широкої дискусії, яка слідувала по звіті — статут і правила Музею були прийняті з певними поправками й доповненнями, на внесок пані Олі Андрущак при підтримці пані Анастасії Буряник.

Голова крайової управи повідомила З'їзд, що Союз Українок видав брошуру Дарії Козій „Розвиток Української Клясичної Музики" (в англійській мові), а також Союз набув тасьми й прозірки для зоро-слухової методи навчання української мови.

Всі звіти крайової управи були заздалегідь видрукувані і роздані учасницям З'їзду або при реєстрації або вислано перед З'їздом. Тому на сесіях всі дискусії над звітами базувалися на цих друкованих звітах.

Після звітів і дискусій над звітами пані Меланія Буряник, членка контрольної комісії внесла, що фінансові книги крайової управи знаходяться в найкращому порядку і подякувала центральній управі за щиру віддану працю на користь Союзу. Пані Йоганна Михайленко внесок пані Буряник підтримала. Прийнято одноголосно з подякою крайовій управі. На цьому закінчилася ранішня сесія З'їзду.

На початку пообідньої сесії пані Леся Хорош-Ґреґорі представила З'їздові племінника Лесі Українки — п. Василя Кривенюка. В присутності гостя пані Анна Мельник з Едмонтону прочитала реферат про життя і творчість Лесі Українки, 100-ліття народження, якої святкує цього року увесь український народ. Після реферату п. В. Кривенюк передав З'їздові привіт від себе й своєї родини і розповів про працю над монографією про Лесю Українку, який написала його покійна мама — сестра Лесі в роках 1939-45, після цього в скорому часі його мама померла. Василь Кривенюк допомагав у праці над монографією.

Далі слідувала перерва, а після перерви па-

ні Анна Токарик прочитала „Правильник Музейної Фундації" Союзу Українок. На внесок пані М. Вакалюк при підтримці М. Телеґи „Правильник" був прийнятий як читаний. Тут же перепроваджено збірку на Фундацію серед присутніх далеґаток.

Після збірки З'їзд приступив до справи Українського Шкільництва. Пані Ольга Лукомська прочитала привіт від РУШ Західньої Єпархії, а після привіту референтка Українських Шкіл пані Софія Василишин дала обширний звіт про стан шкільництва та накреслила ряд важливих проблем зв'язаних з цією ділянкою праці Союзу. На закінчення свого слова пані Василишин покликала спеціяльну дискусійну панель в такому складі: о. О. Кравченко, Станіслав Клапоущак (учитель державної школи), Богдан Боднарчук (студент), п. Юрій Симчич (батько), пані Катруся Шолтер (учителька Садочка), пані Марія Воронюк (мати) і добр. Леся Удод (учителька Української Школи). Після панельної дискусії учасникам панелі були поставлені ряд питань і відбулася загальна дискусія над методами навчання в Українських Школах. Всі учасники дискусії висловлювалп потребу, що крім української школи треба впливати на батьків дітей, щоб вдома в українських родинах розговірною мовою була мова українська. Це основа основ успішного навчання молоді української мови.

По закінченні пообідньої сесії відбувся бенкет Союзу Українок Канади в приміщенні „Конфедерейшен Галл" в Саскатунській Авдиторії Століття, на якому головну промову виголосила голова Союзу Українок Канади, пані Леся Хорош-Ґреґорі. Подякувала бесідниці голова Провінційної Екзекутиви на Саскачеван пані Оля Гавриш.

Вечером в Авдиторії Століття відбувся величавий Концерт Молоді СУМК, в якому взяли участь представники відділів Едмонтону, Саскатуну, Вінніпеґу й Торонта та Ванкуверу. Після концерту місцевий Саскатунський Відділ Союзу Українок гостив всіх учасників З'їзду перекускою в Катедральній Авдиторії. Ця гостина була частиною загальної програми з нагоди Саскачеванського року „Говмкомінґ", 1971.

В суботу 4-го липня ранком З'їзд Союзу Українок продовжував свою працю. На початок Сесії вив'язалася дискусія над виготовленням нового проекту прапору. Така думка вперше зродилася після Світового Конґресу Українців 1967 р. в Ню Йорку. Пані Ольга Куць і добр. Анна Ференсів представили два нових проекти прапору, але після дискусії на внесок пані Ольги Лукомської при підтримці пані Костинюк справу прапору вирішено передати на розгляд новій управі Союзу.

Далі голова резолюційної комісії добр. Анна Ференсів прочитала проект резолюцій і рекомендацій для одобрення і прийняття З'їздом. На внесок пані Марії Вакалюк і пані Анни Токарик було прийнято додатковий внесок такого змісту: „Зогляду на те, що вчора не було часу, З'їзд сьогодні приймає внесок подякувати щиро пані Розалії Драґан та її комітетові за виконання такої великої праці як виготовлення статуту і правильника Музею Українського Мистецтва Союзу". Прийнято одноголосно.

З черги слідували нагороди за найкращі есеї в українській мові про Лесю Українку. В конкурсі брали участь молоді сумківці. Першу нагороду отримала Соня Дептух з Саскатуну, другу — Вейн Друль з Мензі, Ман. і третю Юлія Тихонович з Овкбурн, Ман. Сумківці Ференсів і Зімовець отримали признання за свої есеї. Нагороди видавав п. Василь Кривенюк.

Після закінчення цієї частини сесії номінаційна комісія представила склад нової Центральної управи Союзу Українок Канади. Внесла пані Надя Боднар, а підтримала пані Марія Вакалюк (склад управи був проголошений в числі 8—9 журнала „Промінь"). На внесок пані М. Телеґи при підтримці пані К. Мисків З'їзд прийняв постанову, згідно якої Централя Союзу Українок переноситься з Торонто до Едмонтону.

Після вибору нової управи пані Леся Хорош-Ґреґорі покликала новообрану голову Союзу, пані Лесю Івасюк і передала їй ланцужок-відзнаку голови. В своєму слові пані Івасюк щиро подякувала уступаючій управі і всім бувшим головам і членам екзекутив Союзу та закликала всіх до посиленої праці над плеканням наших народніх скарбів і звертати спеціяльну увагу на виховання молоді. Спеціяльну подяку й признання склала пані Івасюк піонеркам-основоположницям жіночого руху в Канаді.

На закінчення сесії уступивша голова пані Л. Хорош-Ґреґорі подякувала за щиру співпрацю всім комітетам та всім учасницям З'їзду, а спеціяльно членам саскатунського відділу за організацію З'їзду.

Леся Удод

ПРИВІТИ НА ВСЕКАНАДІЙСЬКИЙ З'ЇЗД СУК В САСКАТУНІ — 1—4 ЛИПНЯ, 1971.

В ім. Пров. Екз. СУК на Саскачеван. щиро вітаю Вас всіх. Особлива подяка всім учасницям, котрі прибули з поза Саскатун. Ми свідомі того, що між нами є одиниці, які мусіли багато зусиль покласти щоби прибути на З'їзд, звеличати його своєю присутністю і спільно глянути на пройдений шлях наших організаційних зусиль за минулих два роки, взяти під увагу сучасні проблеми і накреслити плян праці на майбутнє. Ваша присутність сьогодні дає нам запевнення, що ми хочемо жити в Канаді, як українська спільнота, що ми готові на самопожертву, небуденні зусилля, і особисті невигоди, щоби зберігати надальше наші культурні надбання; і що ми бажаємо вповні включуватися у розбудову Канади, незабуваючи в одночас обстоювати гідно рівноправність і свободу наших братів і сестер в Україні.

З доброю волею і Божою помічю вірю, що наради, цього З'їзду скріпляли нас у самопошані, вірі у наші власні сили і покажуть нам напрям нашої дальшої праці.

За останніх кілька років в наших організаціях спостерігається нахил легковажити і недоцінювати добре ім'я українців в Канаді, а в крайнім разі відділятися від членства в наших рядах. В той самий час ми зауважуємо з преси телевізії, що за нас наші справи і гідність українського народу зачинають голосно обстоювати наші співгорожани, не українці. На це явище мусимо звернути повну увагу наших дітей, щоби вони і „чужого научались, але свого не цуралися". Чи не повинні ми особливу увагу звернути на вербування з-поміж нашої молоді надійних і здібних людей, їх фінансово піддержувати на курсах провідництва, на курсах журналістики, щоб ряди провідників й оборонців наших інтересів було забезпечено. Цих кілька думок передаю до вашої пильної уваги і желаю успішних нарад.

О. Гавриш, голова,
Пров. Екз. СУК на Саскачеван.

**
*

Сердечно вітаю з'їзд організованого українського жіноцтва — Союзу Українок Канади.

Бажаю Союзові і на далі успіхів у його патріотичній громадській праці для збереження української культури та визволення свого народу.

Шкодую, що не можу особисто прибути на з'їзд — засилаю свій щирий привіт з побажанням усім нашим союзникам здоров'я, сили й витривалості, а також радости в житті.

З глибокою пошаною до Вас,

Ізидора Косач-Борисова.

20. 6. 1971.

**
*

Світла Президіє, Шановні Делеґатки!

Дозвольте мені за посередництвом голови нашого Жіночого Товариства „ДОНЬКИ УКРАЇНИ", пані Стефанії Кульби, привітати Вас з далекого Монтреалю і побажати якнайкращих результатів у цьогорічних з'їздових нарадах.

Тішусь і радію, що Ви з'їхались в місцевості, яка була колискою, на той час сміливих бажань горстки відважного жіноцтва, — поставити тривалі підвалити зорганізовання СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ. Боже Провидіння хотіло, щоб і мою скромну особу зачислити до основоположниць цього руху.

Наш СОЮЗ виконував надзвичайно корисну працю як на церковно - християнському, так і на полі суспільно-українському. То ж від щирого серця бажаю дальших успіхів у нашій мозольній праці **збереженням і посиленням тих ідей і завдань,** якими кермувались основоположниці того часу.

Українське Жіноцтво **не сміє спочити у своїй праці** так довго, доки на наших рідних землях тяжкий ворог придушує нашу рідну мову і культуру, — а на канадській землі — воно зобов'язане хоронити українську родину від будь-якої асиміляції!

Вкінці хай буде мені вільно зложити нашій першій голові СУК і його основоположниці, пані Савелі Стечишин якнайщиріші співчуття по утраті її дорогого і всіми нами шанованого мужа, світлої пам'яті ЮЛІЯНА СТЕЧИШИНА.

Щасти Вам Боже у Ваших нарадах!

Леонія Слюзар,
Почесна членка
Союзу Українок Канади.

Невянучий вінок в память Теодосія Боговського, його мами бл. п. Софії Боговської і племінниці бл. п. Славки Когут-Богоніс в Тандер Бей, складаємо на журнал „Промінь" $10.00.

Стефанія і Василь Григоряк Мейпл, Онт.

— — —

Замість вінка на свіжу могилу бл. п. Оксани Гуменюк, яка упокоїлась 2 вересня 1971 р. в Торонті, із збірки під час поминального обіду в Катедрі св. Володимира — $10.00 на журнал „Промінь".

В. Григоряк, Мейпл, Онт.

Слово референтки Шкільництва

На Всеканадійському З'їзді Складових Організацій С.У.С., що відбувся в Саскатуні в місяці липні цього року було звернено надзвичайно велику увагу справі навчання української мови.

Відбулась успішна вистава шкільних книжок і матеріялів з українознавства, яка показала великі можливості вивчати українську мову і культуру в Канаді.

Ці всі можливості ми повинні використати. Треба щоби навчання української мови провадилося в організований спосіб постійно й безперервно починаючи в дитинстві й продовжуючи в Рідній Школі, Державній Школі, Університеті. а також через позаочні курси.

Великий обов'язок спадає на відділи С.У.К. В першій мірі треба поробити певні пляни скласти конкретну програму до дальшої праці в ділянці українознавства. Щира праця відділів С.У.К. задержить українську мову живою.

1. Приступаючи до праці цього шкільного року насамперед треба доложити всіх старань щоби охопити всіх дітей до української школи.

2. Кожна членка С.У.К. спільно зі своєю референткою шкільництва повинна взяти на себе обов'язок вишукувати учнів, щоби записувались до садочка, до української школи при громаді, на курси української мови в державних школах і університетах.

3. Переконуймо молодь, що українська мова також важлива як і всі інші мови, що їх навчають у школах.

4. С.У.К. повинен співпрацювати з Радою Української Школи при Українській Греко-Православній Церкві в Канаді.

5. Тому, що велике число молодих родичів не говорять українською мовою і кількість мішаних подруж значно зросла, замість вибирати найлегшу дорогу й заводити англізацію у громаді, заохочуймо цих молодих людей вписуватися на вечірні курси української мови (екстеншен корсис) на університеті або позаочні курси.

6. По інформації в справі позаочних курсів української мови пишіть на слідуючі адреси:

1) Correspondence School Br., Dept. of Education, Edmonton, Alta.
2) Dept. of Education, Correspondence Br., 116 Edmonton St., Winnipeg 1, Manitoba.
3) Sask. Gov't Correspondence School, Dept. of Education, Avord Tower, Regina, Saskatchewan.

Кожна референтка шкільництва повинна мати ці інформації на руках.

7. Кожний відділ С.У.К. буде зобов'язаний скласти детальний звіт про свої старання щодо збереження й навчання української мови, та про загальний стан українського шкільництва у Вашій місцевості. Проситься ласкаво референтку шкільництва вже робити записки про активність відділу у цьому напрямку.

Бажаю Вам успіхів у праці на полі українського шкільництва!

Софія Василишин,
референтка шкільництва.

ПОДЯКА ПАНІ Л. ХОРОШ-ҐРЕҐОРІ ЗА ПРОМОВУ НА БЕНКЕТІ —

Зауважую, що присутні з великою увагою вислухали промову нашої Шанов. Голови СУК, пані Ґреґорі. Сам зміст і передача цього відчиту свідчить про глибоке і широке розуміння проблем, які наше організаційне суспільство має перед собою.

Пані Ґреґорі займаючи становище нашої голови чотири роки, тому принесла до організації небуденний досвід, який приніс нам далекосяглі користі. Голова все і всюди давала глибоко продумані і розумні вказівки цілому жіночому рухові в Канаді; гідно нас всюди заступала, а де треба було то і пригадувала нам про ті основні принципи СУК, на яких наша організація заснована і котрими ми повинні повсякчас руководитися, щоб оправдати своє існування.

Думаю, що всі відділи від Монтреалу до Ванкуверу мають в себе і обзнайомлені із друкованим звітом своєї 4-річної праці, що його пані Хорош приготовила.

Прочитавши цей звіт можна лише подивляти пані Хорош її енергії, посвяти, і любови котру вона вложила в свою працю як голова і заступниця наших інтересів.

Розуміється, що оцінюється як найвище і посвяту всіх інших одиниць, котрі занимали головні позиції і співпрацювали з головою.

Одначе в основному за все відповідала пані Хорош-Ґреґорі і тут хочу висловити вам нашу необмежену вдячність. **О. Гавриш.**

Марія Козак

ІЗ СПОГАДІВ ПІОНЕРКИ

Хату на зиму ми обкладали загатою з соломи, або сіна. В більшій половині хати була піч, яка огрівала хату, а в другій меншій огрівалась кухнею, яка була змурована з каменя і на якій варились страви. Зимою в хаті було завжди тепло.

В нашій родині дуже строго зберігалися релігійні традиції, шанувалися звичаї і кожне свято, що припадало на тижні ми святкували. Різдвяні свята у нас відбувались дуже урочисто. На Святий Вечір перед Різдвом, тато надворі цілий день порались коло худоби, давали в стайні порядок. Мама в хаті приготовляли на Святу Вечерю страви, яких мало бути 12.

Я була найстарша в родині, тож була помічною татові надворі і мамі в хаті. До вечері ціла родина одягалась в найкращу одежу і коли на небі показалась перша зірка, тато вносили до хати пахучого сіна, стелили на долівці, батько проводив молитву і вся родина засідала до Святої Вечері. На Різдво приходили колядники — старші чоловіки, а молодші хлопці приходили колядувати із звіздою і скрипкою.

Перед Йорданом, на Святий Вечір, мати знову варила кутю та інші страви, але менше. Пам'ятаю, що мати засвічували воскову свічечку і по молитві викіпчували хреста на сволоці поверх дверей. Тато кропили свяченою водою в хаті і надворі, в стайні та давали худобі покуштувати свят-вечірніх страв — вареники, пампушки. Рано на Йордань їздили по свячени воду до Стюартбурну. Там тоді священик Греко-Католицької Церкви святив воду та на річці 10 миль від Толстой в Стюартбурні була відправа.

Так само перед Великодними святами через 6 тижнів вся наша родина строго додержувала піст аж до Великодня. Весною тато сіяли багато конопель на олій. З тих конопель, то є з насіння восені робили олій, який був дуже смачний. Олійницю зробив Іван Запорожан, наш односельчан. З мішка конопляного насіння було 1 гальон олію, то ставало нам на цілий рік.

Перед Великоднем мама білили хату вапном. Все мало бути почищене, відновлене. В тиждень перед Великоднем мама вже писали писанки для себе і для сусідів. А мама були справжня артистка у писанні писанок та вишивані. За один вечір мама потрапила написати 12 писанок.

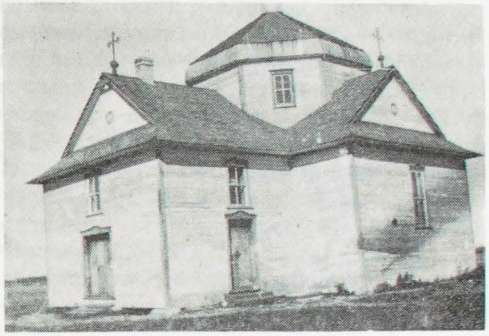

Церква, про яку описує пані Козак на фармі Яремія й яка опісля згоріла 1929 року

СПІР ЗА ЦЕРКВУ

На схід від Оверстону була церковця як в нас казали — Луківська, або Буковинська. Тут у тій церкві тато стали дяком. Щонеділі я йшла помагати татові співати. По якімсь часі наші люди тут почали думати про будову церкви в Оверстон (Толстой). Олекса Яремій подарував кусок землі під площу на будову церкви і цвинтар.

Поки збудували церкву, в нас в хаті відбувалися відправи і в той час, як мала відбуватись Служба Божа перебували в нашім домі священики, а вечорами відбувались тут збори громади. Мої батьки і наші сусіди були галичани. Богослуження відправлялись старославянською мовою. Церква, яку починали будувати була Греко-Католицька.

Пошти в Оверстоні тоді не було, по пошту треба було йти аж до Стюартбурну, яких 10 верств. Раз на тиждень я йшла по пошту. Треба була вийти з дому дуже раненько, щоб завидна вернутися додому. На пошту я йшла напростець свіжо протоптаними стежками. Десять верств як на мої ноги дорога була задалека. Треба було проходити корчами і мочарами, щоб принести часопис „Свободу" з Америки і листи з України.

В той час, коли церква вже була побудована, виринув спір між членами громади — одні хотіли, щоб церква була Греко-Католицька, яка узалежнювала себе від Риму, інші хотіли національної церкви, чи як тоді говорили — народоправної. Справа затягнулася на роки і

остаточно обі сторони опинились в суді. І хоч Олекса Яремій, який подарував землю під церкву був православний, суд признав церкву за Греко-Католиками.

В тих часах по цілій Канаді відбувалась боротьба на полі церковнім. Люди почали горнутись до Української Греко-Православної Церкви, яка 1918 року відбула свій перший З'їзд-Собор. Громадяни, в яких був і мій батько побудували собі нову церкву в містечку Толстой. Першим нашим священиком Української Греко-Православної Церкви був о. Петро Самець. Ця громада мала вже побудований в Толстой свій Український Народний Дім. В Народнім Домі почалась оживлена культурна праця. Засновано там читальню, відбувались тут відчити, збори, наради а то й забави, де одні з одними могли зійтись та погуторити.

Велику організаційну працю на освітнім полі провів великий український патріот Василь Кудрик. Спочатку він був учителем державної школи в місцевості Буковина, опісля став редактором „Українського Голосу", записався на теологію, закінчив науку і висвятився на священика Української Греко-Православної Церкви.

НАШ АМАТОРСЬКИЙ ГУРТОК

В 1920 році зорганізували ми аматорський гурток. Організатором, а опісля й режисером був Василь Кудрик. Його брат Григорій був суфлером. В праці аматорського гуртка брали участь: Микола Кудрик, Іван Мандзюк, Петро Калушка, Ганя Волошин - Колодзінська, Василь Гнидка і його сетра Олена. Марія Косован, Дометрак, Назаревич та інші, яких я тепер не можу пригадати. В представленнях мені завжди припадала головна роля по жіночій лінії.

Проби ми відбували по хатах, найбільше в Кудриків і Олекси Яремія. Перше представлення, яке ми відограли називалось „Батькова казка". Наші театральні вистави мали великі успіхи. Залі завжди не вміщували людей і вони тиснулись у вікна, в двері, так що до середини перед початком вистави годі було дістатись.

Пригадую собі такі п'єси: „Батькова казка", „Виворожила", „.Свекруха", „Сватання на Гончарівці", „Сатана в бочці", „Дівочі мрії", „Жидівка вихрестка", та інші. Представлення грали в Народнім Домі в Толстой, а часом їхали до Гардентону, там був Народній Дім і там ми також грали.

В році 1928-ім наша родина залишила фармування. Я вже була одружена і дітей треба було посилати до школи. У Вінніпезі громадське життя вже було в повнім русі. Я вписалась до жіночого т-ва при Соборі Св. Покрови, один рік була там секретаркою, співала в хорі, брала участь в аматорському гуртку. Тут вже й моя маленька доня Оля виступала на сцені як здібна декляматорка.

Режисером аматорського гуртка при Соборі був Семен Ковбель, дуже здібний режисер, актор і автор кількох п'єс. Його дружина та три дочки — Оля, Люба і Надя брали участь у представленнях

В 1937 році я перенесла своє членство до жіночого т-ва ім. Ольги Кобилянської при церкві Св. Михаїла на Дизраїлі вулиці, виконувала тут обов'язки рекордової секретарки; цікавилась ширшим громадським рухом, як з'їздами, особливо в часі війни ми працювали в Червонім Хресті, висилали посилки воякам.

Про новіші часи, які ще свіжі годі оповідати. Хай тих кілька образів з мого дитинства і юних літ молодости, які проминали в сірих днях піонерського життя будуть для молодшого покоління переконанням, чому треба шанувати батьківське ім'я, національну приналежність і промощені громадські дороги життя.

ЗАПРОШУЄМО НА ВИСТАВУ РУШНИКІВ І ЧАЙ

Філія Мистецтва і Музею при Провінційній Управі Союзу Українок в Манітобі запрошує вас на виставу рушників і тканих головних уборів до народніх строїв і чайне прийняття.

Імпреза відбудеться в неділю, 31 жовтня 1971, в залі Катедри Пресв. Тройці п. ч. 1175 Мейн. Чайне прийняття улаштовує чотири відділи Союзу Українок Канади м. Вінніпегу (один з них в Транскона). Виставу і чай офіційно відкриє добр. О. Савчук. Дохід з вистави і чайного прийняття призначено на Музейну Фундацію Союзу Українок Канади.

Управа Філії Мистецтва і Музею.

Мені потрібні зустрічі з народом, з моїми людьми, аби помножити себе, свої думки і почуття, братаючись думками й почуттями з іншими. І жити треба тим, що є хорошого і красивого в людях. Не слід затуляти очі на лиха, але щаслива доля — хороше в людях.

О. Довженко.

Галя Мазуренко

СИЛЮЕТКА УКРАЇНСЬКОЇ МИСТКИНІ

„Хтось сказав, що ніхто не знатиме,
Хто з нас геній, а хто без таланту.
Хто загине, хто успіх матиме...

От і тягне кудись і хочеться
До розмови з невловним собою.
До ілюзій, людей, з юрбою!
До творчости!"

„Поети" з нової збірки
„Зелена Ящірка", 1971 р.

Квітучою весною 1923 р. в золотій Празі зустріла я молоденьку, життерадісну, веселу й енергійну дівчину — Галю Мазуренко. Її осяйні сині очі дивилися мудро й радісно на довколишній світ. Її невеличка постать, її гарне обличчя оточене каштановим волоссям приваблювало, викликало довір'я й заохоту з нею ближче познайомитися. І я дійсно скоро з нею заприятелювалася.

Галя Мазуренко народилася початком 20-го століття. Під час Визвольних Змагань виїхали з Харкова до Евпаторії в Криму разом з мамою та іншими дітьми. Тоді її національна свідомість домагалася чину на користь Українській Державі. І вона з різними пригодами перейшла чотири військові кордони й дісталася до Армії Української Народної Республіки. Отже, в 1919-20 рр. Галя Мазуренко приймала участь у військових частинах Армії УНР як козак і як зв'язкова між повстанцями й регулярною Армією УНР. Галя Мазуренко була козаком III-ої Дивізії й ходила в Зимовий Похід, за що дістала орден Залізного Хреста. Тепер є членом Союзу Ветеранів УНР в Англії.

Після закінчення Першої Світової Війни була інтернована, як і все українське військо, в польському таборі. Звідти їй пощастило дістатися до Берліна. Від 1921 р. вона студіювала два роки на філологічно-історичному факультеті Берлінського Університету. Потім переїхала до Праги, Чехія, де закінчила Український Високий Педагогічний Інститут ім. М. Драгоманова на літературно - історичному відділі з титулом педагога середніх шкіл. Дальшими студіями здобула докторат і була асистентом західньо-европейської літератури в Українськім Високім Педагогічнім Інституті ім. М. Драгоманова в Празі в рр. 1930-31. Диплом Інституту був признаний в Лондоні, Англія після іспиту при Міністерстві Освіти. Тоді вона дістала право вивчати мову (в данім разі російську) на всіх ступенях. Вона працювала в різних Інститутах, в Ґоласміс Каледж Д. А. С. при Лондонському Університеті в останніх роках. Крім того Галя Мазуренко закінчила історично - філологічний факультет при Українським Вільнім Університеті в Празі та дістала докторський диплом, який пізніше нострифікувала в Лондонському Університеті. Тепер ходить на англійські лекції при Інституті „Англійська Мова для Розваги". Деякі її речі були надруковані в англійському журналі при Інституті.

Питання філософії (призначення життя) завжди хвилювали її. Їм присвятила вона свої книжки й студії. Писати вірші почала вона в ранній молодості. Друкувала свої поезії в періодичних виданнях, як напр. „Студентський Вістник" в Празі, „Літературно - Науковий Вістник" у Львові, „Нова Хата" у Львові. Видала кілька збірок своїх поезій: „Акварелі" Прага 1925, „Вогні" Прага 1939, „Стежка" Прага 1939, „Самоцвіти" В-во „Пробоєм" Прага 1941, „Пороги" Лондон 1960, „Ключі" Лондон 1969, „Зелена Ящірка" Лондон 1971. Видано теж кілька пісень на слова Галі Мазуренко; музику склав український композитор Ф. Євсевський.

Поезії Галі Мазуренко треба читати з увагою, і не раз, не два. Тоді тільки можна в віршах віднайти поетку, тільки тоді кожний рядок вірша приносить читачеві щось нового, що не відчувалося за першим разом. „Моє серце билось, я була при Вас і переживала разом з Вами. Кожна галузь мистецтва — поезія, музика, театр, тоді лише мають для мене вартість, коли викликають бурю, або цілу низку почувань. І власне за другим читанням я все це пережила..." — каже Олена Монцібович в передмові до збірки віршів „Зелена Ящірка".

„...Читаю й перечитую збірку поезій „Ключі" з насолодою. Це справжня поетка, яка, шукаючи нових засобів вислову, не впадає в крайність і карикатурність. Вона не з тих, про яких пише Ліна Костенко, що вони:

„шукають найсучаснішої форми
для того змісту,
що в душі нема".

...Шукаючи нових форм для того, якого в неї (Ліни Костенко) так багато, вона залишається доступною й зрозумілою для всіх. Та-

кою справжньою поеткою є також Галя Мазуренко". (з листа поетки Наталії Лівицької-Холодної 19 травня 1971 р.).

Моттом до збірки віршів „Зелена Ящірка" є Джайна філософія: „При певних умовинах ми пізнаємо річ, а при інших умовинах ми ту саму річ не пізнаємо".

В передмові ж до збірки „Ключ" професор Володимир Шаян говорить таке: „Для Галі Мазуренко духова дійсність, чи точніше дійсність світу духів, це не тільки поетична метафора. Це сама глибша дійсність історії, чи життя щоденного. Що повстав із могили дух Сірка, передостаннього кошового — це для неї дійсність наших днів. Галя Мазуренко перейшла через вишкіл теософії і антропософії, але тепер іде своїм власним шляхом на світанні нового продуховленого етапу української поезії і національного світовідчування, що йде на зміну смертоносним подихом жорстокого матеріялізму".

Галя Мазуренко пише також і прозу. Написала свою автобіографію в українській та в англійській мові — „Жолудевий килим" (Се Акорн тапестрі). Її автобіографічна повість з часів Визвольних Змагань 20-их років — „Не той козак, хто поборов, а хто викрутиться" — написана також в українській та в англійській мові. Уривки з цієї повісти були вже видруковані в журналі „Наше Життя" в Філядельфії: „Між фронтами війни", чч. 1, 2 за 1965 р. „З юних мандрівок", чч. 6, 7, 8—1969 р.

Мистецтво в його різних формах було для Галі Мазуренко шляхом шукань і зрозумінням тайни, що навколо нас. Скульптурі вчилась в Катеринославі (школа Коренева), у Варшаві (недільні лекції при Академії Мистецтв), в Берліні (Мистецька Школа), в Празі — Українська Академія Мистецтв, яку скінчила по клясі графіки у професора Р. Лісовського. Вчилася малярства (Кулець) і скульптури теж в Чеській Мистецькій Школі в Празі. Здала всі іспити, але диплома не дістала, бо була німецька окупація. Гравюрі вчилася в Болгарії, в Софії. Кінчила й дістала диплом маляра при Віленському Університеті. В Лондоні, а потім в Г. А. Ґ. (Кемден Каунсел) була прийнята в члени товариства професорів-малярів і дістала право виставляти свої малюнки. Це завдячує тільки признанням її виставок в Лондоні, в Ґрін Айленд (самостійна виставка і виставка двох художників), Пакістан — виставка двох мистців. В мистецькому журналі „Артс Рев'ю" з 12 листопада 1966, ч. 22 так пише Дерек Ґренвіл Стірос: „В її акварельних портретах з'єднані таємниця і порожнеча Кажка з провокативним злиттям Х. Сутіна. На виставці було коло 30 портретів акварелею: контрольована легкість акварелі сполучена з самотністю, гідністю, завзятістю. Її малюнки прекрасні". Також в „Таймсі" була поміщена прихильна рецензія про її виставку та подані теж її ілюстрації.

Філософія й психологія мов її теж дуже цікавила. Крім української знала мову російську, французьку, німецьку, англійську, польську, чеську та болгарську. Тепер вивчає іспанську та італійську мову, щоб можна було читати їх літературу в оригіналах. Вчить також Санскірт і перську мову, бо її цікавить філософія Суфі й Йоґі.

Зараз навчає англомовних дітей в українській школі. Вводить свій творчий метод: діти пишуть власні оповідання й роблять власні ілюстрації. В лютому 1971 р. мала доповідь про свій творчий метод на З'їзді вчителів.

Така є многогранна творчість Галі Мазуренко в різних ділянках мистецтва.

Д-р Зоя Плітас.

Вірші Галі Мазуренко

МЕТЕЛИЦЯ

(Із збірки „Пороги")

Духи холоду вихорем крутить,
У метелицю чудно звиває.
Каламутно в душі, каламутно
І починy та й краю немає.
Снігом, вітром, заметами віє.
За вікном заморозило небо.
В серці тісно і серце не гріє
І немає там місця для Тебе.
Де те щастя? Щасливий, хто вміє
Гризти шкуринку й тільки сміятись,
Коли снігом глибоким завіє
Тіло вбитого ворога — брата.
Диким болем, гріхом і насильством
Шлях живого звиває в гадюку...
І мовчання, мов совість убивця!
Ох, мовчання несказані муки!
Дай повірити! Світлий, прозорий
Вихор віє скрізь крильця легенькі.
Дай не згинути в вихорі чорнім
На шляхах, на гадючих, вузеньких!

СЕРЦЕ КНЯГИНІ ОЛЬГИ

(Із збірки „Зелена Ящірка")

(Семиптих)

Ольга в дитинстві сідала на скелі Перуна
Тай прислухалась кує де Купала в долині?
Ігор кохав тії очі пророчо задумні,
Тільки, князь Ігор любив більше славу й загинув...

Так, як веліла княгині віра богів предковічна,
Справила тризну й помстилась за смерть чоловіка...
Страшно гляділа вдова на пожежу в роздумі великій,

Голуби, діти, худоба палали, як свічі.
Сел деревлянських нема. Зачорніла пустиня.
Ольга відчула тут в серці Бога Живого в смятінні.

Міст. Роздоріжжя. Прозріла потоки криваві,
Хресні шляхи ті високі до Бога... Пороги
Грізно відчула, як вороги вбили і сина старій,
Святослава.

**
*

РЕІНКАРНАЦІЯ І ВОСКРЕСЕННЯ

„Ключі" ст. 55

Три роки, тридцять літ і шістьдесят...
Душа, мов крапка, що біжить по колу.
Біжить, біжить, обернеться назад
І знов почне: три роки, тридцять, шістьдесят.
І люди ніби ті самі зродилися навколо
І почуття, і зустрічі, і сни, —
Тепер, раніш, в давно забутих веснах...
І на Великдень ті самі пісні:
— „Радій! Покірно хрест неси .Прости.
Умри з Ним і на третій день воскресни!"
1-го червня 1971.

ОГОРОДЕЦЬ

(Із збірки „Пороги")

Гарбуз лежить у гарбузинні
Із хвостиком, мов поросятко.
Повитягалася з насіння
Дрібненька редька. От на грядку
Схилився соняшник і пише.
Ледь сіє дощик. Тиша, тиша...
Мов діти, тільки не говорять,
Тріпочуть пелюстки красолі.
Була ж то пустка. Тільки нори
В землі потрісканій та чорній.
Ще сміття й бур'яни. Ніколи,
Здавалось, квіти не розквітнуть
І не сміятимуться діти.

**
*

ПОДВИГ

(Із збірки „Ключі")

Вино безлітнє в слові подвиг.
Шляхетний аскетизм зусиль.
Жагучий заклик вуст безмовних, —
Крилатих, небезпечних хвиль!

Незрозумілим бути... сміло
Навіювати сни чудні.
Нехай не так, нехай невміло!

Скувати втомленеє тіло.
Осміяним іти в пітьмі...
Прийняти злидні в нагороду.

Благословляти глум! Тобі
Така не снилась насолода?
Звикай, поете, тільки моди
Ти бережися і не жди.

ОРНАМЕНТ ЗАВЖДИ В МОДІ

Сучасна мода нерідко звертається до народного мистецтва. Хоч змінюються смаки людей, вимоги стають іншими, але й сьогодні модельєри використовують вишивку для оздоблення повсякденного, спортивного й особливо нарядного одягу.

Кажуть, справжня краса завжди лишається сучасною. А у вишивці народ втілив і різнобарв'я квітів і витонченість хлібного колосся, і поезію весняного гаю.

Нитки для візерунка, як правило, добирають у тон кольору суконки, іноді ж, навпаки, композиція будується на контрасті.

Невичерпним джерелом зразків для художників є національні орнаменти України.

Характер оздоблення і матерія добирають залежно від призначення одягу. Для урочистих відправ, на свята пасує вишивка не тільки нитками, а й намистом, перлами, блискучим шнуром.

ПІКЛУЙТЕСЬ ПРО ОБОХ

Батькам

Кожна дитина гаряче бажає, щоб її любили дорослі. Тому батькам слід завжди однаково ставитися до сина чи доньки.

Особливо треба бути чуйним з малюками, коли в сім'ї народжується друга дитина. Нерідко, доки малюк в сім'ї лише один, вся увага зосереджується на ньому. А з появою немовляти про первістка начебто забувають.

Дитині здається, що маленький братик чи сестричка відібрали у неї любов тата й мами. І щоб якось привернути до себе увагу, вона вдається до вчинків, на які раніше ніколи б не наважилася — перестає слухатись, погано їсть, ламає іграшки, б'є посуд. Батьки докоряють їй, лають, інколи й карають.

Краще було б підготовити дитину до появи немовляти, а потім уміло залучити її до опіки над малим, який потребує уваги всіх членів сім'ї. Там, де батькам це вдається зробити, створюється атмосфера дружньої взаємодопомоги, радості і щастя.

Анна Ярославна – королева Франції

Навіть ті. кому не пощастило милуватися стародавніми розписами Київської Софії, запам'ятали ще з шкільних підручників історії цю цікаву фреску. Вона зображує сім'ю великого князя Ярослава, прозваного в народі Мудрим. Ось сам Ярослав, ось з трохи піднятою головою гордовита дружина Інінгерда, скандінавська княжна. Поруч — старші сини Ізяслав, Всеволод, дочки — Єлисавета, Анна.

З багатьох джерел нам відомо, що Єлисавета Ярославна вийшла заміж за норвезького короля Гаральда, а Анна стала королевою Франції, сини одружилися на іноземних принцесах. Ярослав всіляко прагнув розширити свої міжнародні зв'язки, цим самим бажючи підняти авторитет давньоруської держави.

Палац Ярослава був найбільшим приміщенням в тогочасному Києві. Його головна заля мала по підрахунках дослідника Києва, археолога Богусевича В. А. 200 квадратних метрів, інші дві кімнати — по 100 квадратних метри. У цих кімнатах часто влаштовувалися князівські бенкети.

Влітку князь відпочивав у своїх двох літніх резиденціях Вишгороді і Берестовому. Тут і проходили дитячі роки Анни. Разом з братами, навчалася у священика Іларіона граматиці, математиці. Читала „Псалтир", „Євангеліє" та інші духовні і світські книги. Світ, що знаходився за межами руської землі, не був таємницею для юної Анни. Чимало вона наслухалася розповідей від мандрівників, іноземних купців про Константинополь, Рим, Єрусалим, Краків.

Пильно відзначили шлюб норвезького короля Гаральда з її сестрою Єлисаветою. Недовго і Анні лишилося жити у батьків. Слава про її розум, красу докотилася аж до далекої Франції, і французький король Генріх спорядив спеціяльне посольство на береги Дніпра. Посли короля, єпископи Роже і Готьє Савейер лишили Париж ранньою весною. По декількох місяцях важкого шляху посольство було у Києві. Батько дав згоду на шлюб, хоча нещодавно дізнався про смерть Єлисавети.

Схиливши коліна, Ярославна довго молилася, дивлячись на далекі, покриті ранковим туманом, золоті бані Київських соборів.

За тиждень вона виїхала в далеку франкську землю. Шлях пролягся через Польщу, Чехію, вздовж Дунаю, через німецькі міста

Вормс і Майнц. Біля французького міста Реймс її зустрів „суджений" — сорокарічний король Франції.

У цьому місті повинен був відбутися шлюб і коронація Ярославни, хоча ще ні одна з французьких королев не вдостоювалася такої честі. У Реймс були привезені з Парижа королівський одяг і регалії, корону, щоб урочисто одягнути її у вівтарі реймської церкви святого Хреста, де іздавен відбувалася коронація французьких королів. Проте Анна рішуче відмовилася присягати, поклавши руку на латинську біблію і заявила, що присягу принесе лише на руському Євангелії, дарункові її батька Ярослава. Зачарований вродою нареченої, Генріх погодився, хоча це викликало незадоволення голови французької церкви, архиєпископа Гі.

Під звуки органу архиєпископ одягнув на неї королівську корону. Настала хвилина королівської присяги. Перед нею лежала близька, рідна, знайома книга, до якої не один раз торкався своїми руками її батько... Вона тепер королева Франції — перша українка.

Ярославна швидко призвичаїлась до місцевих звичаїв, добре вивчила мову. Вона не любила свого чоловіка, проте вирішила стати йому вірною, надійною помічницею. Незабаром Генріх оцінив розумові здібності своєї дружини, став прислухатися до її порад у боротьбі з феодалами.

У 1052 році у них народився син, названий

Філіпом. Семирічного хлопчика за звичаями тих часів урочисто проголосили наступником престолу, даючи присягу на вірність Франції на слов'янському „Євангелії". Цей коштовний подарунок з берегів Дніпра служив необхідним атрибутом при коронації наступних королів Франції.

У розпалі підготовки війни з герцогами норманськими, Генріх помер. За його заповітом королева стала опікункою сина, по суті, необмеженою володаркою Франції.

Золотаве волосся Анни вкривалось памороззю. Із хлопчика виріс король, який став підозрілим, жорстоким, дедалі втручався в державні справи і невдовзі сам став необмеженим володарем. Відчувши, що син не потребує материнських порад, Анна залишила столицю і оселилася в замку села Сенліса під Парижем. Другий шлюб з одним із французьких феодалів не приніс їй утіхи. І саме тепер, в пору цілковитої самотності, її особливо жорстоко мучила туга за батьківщиною.

З нетерпінням чекала вона повернення гінця, якого послала у Київ. Невтішні вісті привіз він: брати Ярославичі терпіли поразки від підступних половців. Але одна звістка вселила в королеву радісну надію. Брат її Ізяслав прибув у німецьке місто Майнс. Вона негайно виїхала туди. Але ж Ізяслав вже виїхав у Вормс. Знову дорога і знову невдача. У Вормсі, у будинку місцевого єпископа Оттона, вона і померла. Французькі історики на основі архівних джерел встановили, що Анна Ярославна сподівалася продовжувати мандрівку аж до Києва. Вона мріяла оселитись у заквітчаному садами Вишгороді і там дожити останні дні. Але цьому не судилося здійснитись.

В журналі „Киевская старина" Ч. 7 за 1884 рік був опублікований портрет Анни Ярославни. Він був переданий редакції полковником Рєзвим, а той у свою чергу одержав його від академіка Бассена, який успадкував портрет від батька, професора Петербурзької Академії мистецтва.

Зачіска Анни зроблена по моді середини XVII століття. Девіз на дузі герба має такий зміст „оплакую моє життя і його смерть". На гравюрі зображена горлиця, перед нею — зів'яле дерево, позаду кущ лілії — символ чистоти. Горлиця символізує сум, настрій цей відповідає її думам і почуттям. На голові — корона французьких королів XI століття.

Ю. Колесниченко

Наталія Кібець

По країні наших батьків

ЗАКЛЮЧНЕ СЛОВО

Основною моєю метою в цій подорожі по „КРАЇНІ МОЇХ БАТЬКІВ" було показати вам Україну у всій її величі, красі й багатстві.

Країну — казку не лише в уявленні і спогадах ваших батьків, тому що вони вийшли звідти і мусіли покинути її, як діти матір через певні обставини, а такою, якою вона насправді є і якою знає її цілий світ.

Для того, щоб ви зрозуміли, чому ворог так міцно тримає її при собі. Чому нищить все, що виявляє її величаве минуле, чому насаджує свою мову і культуру, яка при всіх його намаганнях цілком не прививається в українській масі, чому палить бібліотеки з цінними історичними архівами.

Я нічого не видумала. Я використала джерела історичні, економічні, політичні і соціяльні ріжних наукових організацій і їх співпрацівників і науковців, а також періодичну літературу (часописи і журнали Совєтської України). Моїм бажанням було подати вам все це в одній книжці, щоб у вас лишився один загальний образ про Україну. Якщо я цього досягла я буду тим задоволена. А якщо хтось з вас докладніше зацікавиться історичним матеріялом або „Україною тепер", то в бібліотеках знайдете досить вже ріжних видань не лише українською, а й англійською, німецькою і французькою мовами, матеріялів пророблених молодими науковцями українського і чужинецького походження, а також спогади наших визначних людей, науковців, кооператорів, військовиків, політиків, публіцистів, журналістів та інших.

На закид декого, нащо нам на чужині, а вам на вашій батьківщині, бо ви вже народилися в країнах поселення ваших батьків, вивчати українську мову, коли навколо ви чуєте іншу мову, а не мову ваших батьків, хоч деякі батьки намагаються вживати чужу мову, також хочу відповісти: так можуть думати лише

ті, хто не хоче добра своїм дітям, хто цурається свого походження, хто хоче бути яничаром, або працює на руку ворогові. Не забувайте дорогих слів буковинського священика поета Сидора Воробкевича, який ще в 1869 році написав:

„Мово рідна,
Слово рідне,
Хто вас забуває,
Той у грудях
не серденько,
А лиш камінь має.

Мово рідна, слово рідне,
Хто ся вас стидає,
Хто горнися до чужого
Того Бог карає;
Свої його цураються
В хату не пускають,
А чужії, як заразу,
Чуму, обминають..."

Західно-Европейські країни і Америка, що поповнювались іміґрантами з різних країн світу, збагнули, що їм потрібні двомовні люди для різноманітних господарських, політичних навіть військових потреб. Сучасна Америка збагнула також, що розвиток різних етнічних культур на американській землі не загрожує нікому, а навпаки сприяє розвиткові загальноамериканської культури, збагачує цю ще молоду націю. Все частіше і більше звертаються представники американського політичного і культурного світу до таких же американців, представників етнічних спільнот за підтримкою, порадою і допомогою. Яскравим доказом є українська спільнота Канади, яка недавно святкувала разом з іншими націями століття існування краю, яка не асимілювалась, навпаки поповнила своїми синами державні кабінети Канади і здобулась аж на три українські університети, а в школах українську мову викладають як предмет на рівні з іншими. Америка має лише Катедру Українознавства в Гарвардському Університеті, а чи ВАС ТАМ БАГАТО?

В заплянованій на 1970 рік переписі населення в Америці був параґраф — запитання про рідну мову і ВИ МАЛИ Б ВІДПОВІСТИ: — ВАШОЮ РІДНОЮ МОВОЮ Є МОВА БАТЬКІВ — УКРАЇНСЬКА, а друга англійська, чи французька чи яка інша.

Сучасне життя вимагає знання різних мов. Ваші діти також мусять знати добре українську мову (посилайте їх до українських шкіл), щоб бути гідними нащадками безсмертного українського народу.

В свій час Степан Руданський писав:

Ой, з-за гори, із-за кручі
Та скриплять вози, їдучи.
А поперед козаченько
Та вигукує, йдучи:

„Україно, Україно,
Моя Рідна Мати!
Чи ще довго над тобою
Будуть панувати?

Чи ще довго кривавицю
Будуть з тебе пити
Та й діточок твоїх бідних
В кайданах водити?

Твоя слава у могилі,
А воля — в Сибірі,
От що тобі, матусенько,
Москалі зробили!

Гукни ж, гукни ж, Україно,
Нещасная вдово,
Може діти на твій голос
Обізвуться знову!

Може знову розв'яжуться
Зв'язані руки,
Може знову брязчатимуть
Козацькі шаблюки!

Може військо запоріжське,
Як море, заграє,
А дівчина, як і перше,
Пісню заспіває?

Тоді вже нас не заберуть
І московські внуки,
Бо кров - за кров катам нашим,
А муки — за муки!

Гукни ж, серце Україно,
Та тільки скорище!
Бо що — далі ссуть кров нашу
Все більше та більше!..."

Гей, коли ж ти гукнеш, моя Україно рідна?!

— — — — —

ВИКОРИСТАНІ МАТЕРІЯЛИ

Нариси стародавньої історії України — Академія Наук УРСР, Київ 1957 р.

Історія древней русской литературы — Н. В. Водовозов М. 1958.

Художественная проза Киевской Руси XI—XIII в. М. 1957.

Дитяча Енціклопедія України, кн. 3. „Слава не поляже" — стр. 20.

УРЕ ріжні томи.

Д. І. Багалій — „Історія Слободської України", т. X, 1918.

А. Г. Слюсарський „Слобідська Україна", т. X, 1954.

PROMIN

Vol. XII, 10 ENGLISH SECTION October, 1971

A JUST LANGUAGE POLICY IN A "JUST SOCIETY"

Address presented by
Dr. Manoly R. Lupul, Professor,
History of Canadian Education, University of Alberta, Edmonton, to Manitoba Mosaic Congress, Winnipeg, October 14, 1970.

I do not think it can be gainsaid that in Canada there has been an essentially negative attitude towards language study from which all languages, including French, have suffered until the 1960's. Language study was essentially confined to a painful grammatical dissection in the high school of four languages, French, German, Spanish, and Latin (Greek was rarely included). It was all very erudite, often snobbish, and generally a grand failure. Can you imagine anything more dismal than teachers of Ukrainian or Polish background without the ability to speak French teaching French? Yet this was the situation in most parts of Canada for decades, and is still not unknown in many school areas, particularly those outside French-speaking settlements. Yet for lack of positive encouragement from provincial governments, provincial Departments of Education, the universities, and, in short, the whole WASP establishment, whose power in Canada even today is so well portrayed by Professor John Porter in his *Vertical Mosaic*, tremendous linguistic resources have been allowed to atrophy and die in the name of a Canadianism which few can define even today.

Today the situation, though somewhat changed, is far from satisfactory where the teaching of languages other than French is concerned — and even with French greatly increased funds are needed to ensure that all who wish their children to acquire *fluency* in French can do so. If it is French-English bilingualism that some parents want for their children, then let us stop playing games with the concept and give it reality. After all, the future welfare of thousands of youngsters is at stake.

But it is just this concept which leads me to the main point of this brief statement. *Bilingualism undersood simply as French-English bilingualism is completely unacceptable to thousands of other Canadians who have nothing against the French language and are not interested in unilingualism.* Bilingualism confined merely to French-English bilingualism is unacceptable because it means the eventual extinction of other languages and *the subcultures they support. What* is needed is a just language policy for Canada which recognizes three distinct possibilities:

1. Unilingualism, either French or English, for all those parents who have every reason to believe that their children will live in a predominantly unilingual environment such as rural Quebec, British Columbia, or many other parts of Canada.
2. Bilingualism, English-French for those English-speaking parents who are reasonably sure that their children will live in a predominantly French environment (as in Montreal), or English-Italian or English-Ukrainian for Italian-speaking or Ukrainian-speaking parents who are reasonably certain that their children will live in a predominantly Anglo-Saxon environment (as in Toronto or on the prairies).
3. Trilingualism, French-English-Italian or English-French-Ukrainian or English-French-German, etc., for individuals who wish to be mobile Canadians, able to occupy positions

Географія України — Аркаса.
Україна Радянська — Бондарчук.
Визначні місця України.
„Україна", Київ 1967 (Збірник нарисів).
Митрополит Іларіон „Свята Почаївська лавра", Вінніпеґ, 1961.
Іван Тесля, Географія України й українських поселень. Торонто. 1957.
С. Стойко — Заповідники та пам'ятки природи українських карпат. Львівський Університет, 1966.
Л. І. Воропай і М. О. Куниця — Українські Карпати, Київ 1966.
Григорий Н. Логвин — По Україні стародавні мистецькі пам'ятки. Академія Наук УРСР Інститут Економіки — Українська ССР М. 1958.
СССР Административно - Территориальное деление Союзних Республик М. 1963.
Статистичний матеріял д-ра Сергія Єрмоленка.

in national organizations, whether public or private, yet at the same time are interested in retaining the psychological and cultural benefits of their ancestral origins which are neither British nor French. Thus for the Italian in Montreal this would definitely mean trilingualism, unless he could be sure of a living in the Italian ghetto. English-Italian, pure and simple, would be an insult to the French Canadians who constitute 80 per cent of the population in Montreal. For the child of Italian or Ukrainian ancestry in Edmonton this would mean English-Italian or English-Ukrainian bilingualism. Trilingualism would only be a factor if one aspired to a national as distinct from a regional or provincial life.

It is, of course, difficult to predict the aspirations and future destiny of the young. However, *the key to a just language policy in a "Just Society" is a free and intensive federal-provincial "Crash" program in language study at the post-secondary level.* Thus a Canadian child of Italian or Ukrainian descent in Alberta who chose English-Italian or English-Ukrainian bilingualism in the schools and later desired to learn French to facilitate mobility should be able to do so without difficulty, without time limit, and without additional cost; similarly should either child opt for English-French bilingualism in the schools and later wish to acquire fluency in Italian or Ukrainian the same should be possible without difficulty, without time limit, and without additional cost.

What is really being suggested is a post-secondary, non-academic Institute or School of Languages in each university centre in Canada where in addition to French, fluency in the major languages of the region could be attained. The criteria to determine the availability of a language might be three-fold:

(1) local demand for the language,
(2) an enrolment of at least fifteen students,
(3) administrators who believe in the importance of an expansion of linguistic studies in Canada.

The linguistic policy outlined above would achieve two very important goals. First, it would get away from the cultural imperialism implicit in the current concept of bilingualism and biculturalism advanced by powerful voices across the country. Without mincing words, this emphasis on a stunted concept of bilingualism and biculturalism has only substituted two melting pots for one where other minority groups are concerned. Secondly, the tripartite linguistic policy outlined above would more effectively attain a goal so frequently advanced in recent years, namely, a Canada different from the United States. The United States is, of course, in the main a unilingual country, while under the above policy many more Canadians, like the Swiss, would become trilingual. This would do even more than simple French-English bilingualism (which many French Canadians suspect, in any case) to ensure for Canada an identity all its own.

Such a change in language policy would, of course, require a fundamental change in public attitudes towards the study of languages. This would not, however, be as difficult to accomplish as some might think. What is needed is a campaign stressing the advantages of the new policy to the individual and the country as a whole, coupled with a sharp condemnation of the hitherto indifferent or downright hostile attitudes towards the subcultures (and especially the languages) of other ethnic groups by the *two* main cultural groups in Canada.

Few would deny that the French Canadians have been the frequent victims of unfair Anglo-Saxon language policies and that their grievances are many. Few would deny, therefore, that the French Canadians have much justice on their side when they insist on a better deal for themselves in Canada. *But to the extent that they refer only to their own rights as French Canadians, and not to the rights of Canadians in general, they belie their intentions on behalf of a more democratic Canada.* No country can long survive where all citizens are equal but some are more equal than others — and this is particularly true in western Canada where the French Canadians, despite valiant efforts in the late nineteenth century to have them settle here, chose to settle in New England and left the prairies to the hordes of peasants from continental Europe whose back-breaking labor has given them today at least as much basis to be considered founding peoples as the Laverendryes and the fur traders of the Montreal based North-West Company.

What, then, is really needed today is federal-provincial support for a "crash" program on behalf of linguistic education similar to that given to vocational education in the 1960's. What is needed is a whole-hearted, positive commitment on the part of leaders in government and education to reversing the traditional

North American hostility towards language study. Of course, government funds to prepare teachers, curricula, and even classroom teaching materials at the public school level and thereafter would be important. But the most important political function would be to help change public attitudes towards language study in the same way as public attitudes towards the French fact and Quebec's Quiet Revolution have gradually been changed in the past decade through a combined campaign of concentrated political persuasion and action.

Such a language compaign would entail a more sophisticated view of bilingualism in a country which is as vast as Canada with the great variety of career and life patterns possible. Trilingualism could also become a reality for many more Canadians, provided the educational, as well as the political, leaders began to take the study of languages seriously. The attitude of most principals, counsellors, and teachers towards language study also needs to change, therefore, if a positive rather than a negative policy towards the expansion of linguistic studies is to emerge.

(To be continued)

UNIVERSITY NEWS

SASKATOON, June 2 (1971) — The University of Saskatchewan has established a named chair at the Saskatoon campus to be known as the G. W. Simpson Chair of Slavic Studies.

Dr. C. H. Andrusyshen, head of the University's Department of Slavic Studies, will become the first Simpson Professor of Slavic Studies, effective July 1.

The chair honors the memory of the late Dr. G. W. Simpson, who taught at the Saskatoon campus for 36 years and headed the Department of History from 1940 until his retirement in 1957. Dr. Simpson was instrumental in establishing Slavic studies at the U of S. He was the first Canadian historian to learn the Ukrainian language so that he might read the original sources of Ukrainian history, and he edited the first history of the Ukraine to be published in English.

Dr. Andrusyshen, a friend and associate of the late Dr. Simpson, has headed the Department of Slavic Studies since its establishment in 1945. He also played an important part in founding the Department, along with Dr. Simpson and former University President J. S. Thomson.

He is well known for his translations into English, in collaboration with Dr. Watson Kirkconnell, former president of Acadia University, of the works of Ukrainian writers. Two translations, "The Ukrainian Poets" and "The Works of Taras Shevchenko", have been published by the University of Toronto Press. He also edited a publication entitled "Readings in Ukrainian Authors" and was a major compiler of a complete Ukrainian-English dictionary containing 95,000 entries plus 35,000 idioms. The dictionary was published by the University of Saskatchewan in 1955. In 1964, Dr. Andrusyshen was appointed a Fellow of the Royal Society of Canada.

УНІВЕРСИТЕТИ ПРОВІРЯЮТЬ СТАН ЕТНІЧНИХ СТУДІЙ

Скорочено

Декілька канадських університетів заложили катедри мов і культур інших ніж англійська і французька на прохання місцевих етнічних груп. Інші університети, які розпочали значні програми з власної ініціятиви користуються солідною підтримкою місцевих мовних груп.

Внаслідок рекомендації Королівської Комісії Двомовности і Двокультурности, Департамент Секретаря Внутрішніх Справ доручив Асоціяції Університетів і Коледжів Канади розлянути етнічні студії в канадських університетах.

Звіт Королівської Комісії признає досягнення університетів у ділянці модерних мов, літератур і чужих культур, але рекомендує, щоб „канадські університети розвинули свої програми гуманістичних і соціяльних наук в таких ділянках, які не стосуються мов англійської або французької". (Книга IV, ч. 7, ст. 458).

Департамент Секретаря Внутрішніх Справ хоче відповіді на такі питання: 1) Чи ваша установа зорганізувала будь-які програми студій впродовж останніх 20 років на прохання етнічних груп інших ніж англійська і французька? Якщо так, які це були програми? 2) Чи етнічні групи інші, ніж англійська і французька виявили готовість підтримувати програми студій інших мов або культур, які ваша установа зорганізувала з власної ініціятиви? Якщо так, які це були програми і які групи?

З 20 установ, які відповіли, що мають значні програми, 12 сказали, що їх програми

були засновані на прохання місцевих груп. Багато з них одержують підтримку, переважно у формі стипендій для студентів або матеріялів для бібліотек.

Найбільш активними щодо заснування і підтримки таких програм виявилися українці, німці, італійці, поляки і (в Монтреалі) жиди та греки.

Албертійський Університет (Едмонтон) пропонує курси норвезької, української, польської та сербо-хорватської мов, в додатку до модерних европейських, як еспанська й італійська. Курс української мови заложено на спеціяльне прохання українців, які підтримують його дарами книжок, як це також робить польська група.

В Університеті ім. Брока (Ст. Кетеринс, Онтаріо) введено курс італійської мови з огляду на прохання італійської громади, яка, в додатку до німецької групи, постачає стипендії.

Карлтонський Університет (Оттава), свідомий зацікавлення етнічних груп, розпочав декілька курсів. Тепер він провадить шість курсів з ділянки італійської мови і літератури, як також курси української мови на початковому й середньому рівні. Впродовж останнього двадцятиліття створено катедри російської, німецької й еспанської мови.

Університет ім. МекМастера (Гамілтон, Онтаріо) зорганізував три групи курсів на прохання етнічних груп впродовж останнього десятиліття. Некредитований курс української культури існує вже довший час, а на другий рік вперше буде пропонований кредитований курс української мови і літератури для студентів першого року. Програма італійської мови і літератури веде до наукового ступня. Члени обидвох етнічних груп в околиці активно зацікавилися тими курсами...

Саскачеванський Університет (Реджайна) пропонує курси норвезької, української, санскритської, тибетської, німецької, російської, польскої, еспанської й китайської мов, як також курс мови індіянського племени крі в літній школі. Університет заснував ці курси, коли виявлено достатнє зацікавлення і знайдено відповідну кількість учителів, але не приписує встановлення їх безпосереднім проханням етнічних груп.

Університет Західнього Онтаріо (Лондон) розпочав курс польської мови частинно з огляду на попит з боку польських студентів і недавно отримав кілька прохань від українських студентів про курс української мови і літератури. Місцевий німецький клюб активно підтримує програму німецьких студій і запрошує студентів катедри німецької мови до участи в громадських функціях.

Вінніпезький Університет скасував свої курси російської мови і літератури після двох років з причини обмеженого попиту, хоч вони були засновані після неформального прохання етнічних груп. Цей університет співпрацює з Товариством Німецької Мови, постачаючи курси німецької мови. Інше німецьке товариство збирає гроші на стипендії для всіх трьох манітобських університетів.

Університет Далгавзі (Галіфакс) розпочав заавансовані курси німецької мови на прохання студентів. Університет Ватерлю (Ватерлю, Онтаріо) розпочав три курси української мови з тої самої причини.

(Університетські Справи, видання Асоціяції Університетів і Коледжів Канади, вул. Слейтер ч. 151, Оттава 4, Канада).

Канадійська Сцена.

ПАМ'ЯТНИК НАЙДОРОЖЧИМ

В пам'ять мого незабутнього мужа, бл. п. о. Петра Стефюка у третю річницю смерти замість вінка, засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Добр. Михайліна Стефюк
Толстой, Ман.

— — —

На нев'янучий вінок в пам'ять моєї дорогої мами, бл. п. Параскевії Шосталь, засилаю 10 дол. на журнал „Промінь", якого покійна любила читати. Хай з Богом спочиває.

Син Олекса Шосталь, Кемсак, Саск.

— — —

На нев'янучий вінок бл. п. Йосифа Мельничука, складають членки Провінційної Управи Союзу Українок Канади на Альберту $7.50 на прес. фонд журнала „Промінь". Висловлюємо глибоке співчуття дружині Ользі, доньці і синові Покійного.

За управу — Докія Корпан, секр.
Едмонтон, Алта

— — —

На нев'янучий вінок по бл. п. Андрієві Гончареві зложили учасники на поминальнім обіді в Ґримсбі $44.45, з чого $10.00 призначено на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

За управу Теофіля Лиса
Ґримсбі, Онт.

— — —

В пам'ять покійних, добр. К. Тріски, яка упокоїлась 15 вересня 1969 р. і нашої мами, бл. п. Олени Граблюк, яка відійшла у вічність 20 березня 1967 р. замість нев'янучих вінків складаємо на журнал „Промінь" $20.00. Покійним Вічна Пам'ять.

Анна Граблюк, Торонто

А. Киянка

Анничка чи Аннет?

Гей, піду я в ті зелені гори,
де смереки гомонять високі,
понесу я жалі одинокі
та й пущу їх у гірські простори.
(Леся Українка)

Сліпуче сонце вже лагідніше споглядає на любителів соняшних купелів над океаном, яких воно перемалювало на бронзово.

Софія із своїм чоловіком, сидячи на пляжі під великим парасолем, милуються картиною прибою океану. Гомінкі хвилі, переганяючи одна одну, докочуються пінистими гребенями на піщаний берег, де, розбившись, покірно опадають. А з ними лине леґенда океану. Лагідніють думки, заслухані в цю леґенду, що ніколи не кінчиться та й початок її загубився за обрієм, звідки вона приплила...

Пляжа живе своїм життям. Це ж на ній гуртуються знайомі, згадуючи давні часи в рідним краю, звідки не один із них прибув сюди молодим, щоб на чужині оцінити те, що, може, навіки втратив.

Зненацька з гурту розлягається розкотистий регіт, що супроводить жартівливу розповідь уже немолодого жартуна.

„Як то добре забути хоч на мить про турботи й засміятися безжурно життєрадісним сміхом", — мимохіть усміхаючись, думає Софія.

У сусідстві розташувалося мішане товариство, біля нього кружляють діти.

— Анничко, не відходь далеко! — звертається молода жінка до дівчинки, що відбігла від гурту.

— Мамо, Анничка обсипала мене піском, — скаржиться хлопчик, стріпуючи пісок зі своєї чупринки.

— Анничко, вернися! — знов кличе мати пустунку.

Дівчинка вертається, бавлячись м'ячиком. Раптом він падає коло Софії.

— Дай! То мій!! — домагається чорнявка.

— А скажи, як ти називаєшся, то віддам, — усміхається Софія.

— Анничка, — відповідає дівчинка, і біжить собі з м'ячиком...

„Таж мені це ім'я знайоме!" — пригадує Софія, а її думки клубочком котяться в далекі Карпати. Клубочок цей розмотується, розсотується, а разом із ним розгортається обрій, з-поза якого визирає Ворохта.

— Михасю, пам'ятаєш, як на Спаса ми їхали з Делятина до Ворохти? — звертається Софія до дружини.

— Гай-гай! Давні то часи, широкі ті води, що відділяють нас від неї, — меланхолійно каже Михайло...

А перед Софією виринають карпатські узбіччя, що зміняються мов у калейдоскопі, коли потяг несамовито жене до Ворохти. Ялиці, смереки й їх посестри-сосни похитують зеленими головами, докоряючи вітрогонному паровозові за скаламучену тишу. Софія пильно вдивляється в рухливий краєвид і їй до щему шкода образів, що зеленими плямами мигають перед очима.

— Михасю, я не хочу вертатися назад потягом. Минати байдуже цю красу?! Ні! Підемо додому пішки, щоб намилуватися вволю її чаром! — каже Софія.

— Але ж з Ворохти до Делятина порядний шмат — дороги, — намагається змінити рішення дружини Михайло.

— Якщо ти боїшся, що я не подолаю дороги, то я погоджуюся йти, поки стане сил, а далі поїдемо потягом. Згода? — настоює Софія.

— Згода, але ще добре подумай над тим, — радить Михайло. — Заночуємо в Учительській оселі, — додає він.

Ідучи від залізничної станції в Ворохті до Учительської оселі, Софія не може відірвати очей від гуцульських хат, що, мов пташині гнізда, туляться до гірських узбіч. До них пнуться круті стежки. Тільки гуцули знають, як у хуґу можна дістатися ними до хати.

Полагодивши справу нічлігу в оселі, Софія з дружиною прямують до церкви. То церква Різдва, пам'ятник вісімнадцятого віку, гордість Ворохти. Глибоко вражає простотою й величчю своєї архітектури. Багато людей стоїть на церковнім подвір'ї, де ряхтять святкові гуцульські одяги. Рясніє воно садовиною, що чекає на посвячення. Поруч із Софією стоїть дівчина, часом оглядаючись. Непомітно підходить до неї леґінь.

— Ти сама, Анничко? — привітавшись, питає він.

— Ні, мати в церкві, — відповідає дів-

чина. — Чому ти спізнився, Іва? — питає вона.

— Шукав тебе в церкві, але там така тіснота, що годі було б і знайти. Чи вийдеш. Анничко, сьогодні ввечері? — шепче він, допитливо дивлячись у вічі.

— Як мати дозволять. А ось і вони йдуть... — уриває Анничка.

Легінь якось знітився і відступив від неї.

Коли закінчився обряд посвячення, починається обдаровування садовиною, наперед убогих, за померлі душі, щоб вони найперше покуштували садовини, бо щойно після того можна її їсти. До Спаса ніхто не їсть садовини.

— Слава Йсу! — підходить до Софії Анниччина мати, подаючи їй шматок калачика.

— Анничко, вибери їм яблучко, — звертається вона до дочки.

Софія зворушена, їй ніяково, що вона не має чим обдарувати цю милу жінку. Ставши осторонь, вона довго придивляється, як люди взаємно обдаровуються. Кожний із обдарованих мусить з'їсти кусочок садовини й калачика та запити водою, принесеною в дзбанках. „Най Бог прийме за душу..."

А над цвинтарем ясніє, золотиться сонце, бо й воно посвячене.

Учительська оселя розсілася на горбочку, отіненім деревами. Одним боком дивиться вона на гордочолі верхи гір, що, засипляючи, ховаються за заслону ночі.

Уже пізня година. Винозорі зорі протинають пітьму. Оселя біліє під зоряним шатром, оповита величним спокоєм, що навіває роздуми про вічність. Софії здається, що з-поза задумливих смерек скрадаються тіні тих, що за їх душі молилися сьогодні їх рідні, обдаровуючися взаємно на цвинтарі.

— Чи не пора вже спати, якщо задумуєш вирушати вдосвіта пішки? — перериває тишу Михайло.

— Так, пора, — сквапно каже Софія, широко розкриливши вікно в кімнаті, засипає сном без видива...

Кап-кап-кап...

— Михасю, чуєш? Дощ! — раптом прокинувшись, будить Софія дружину. — Як ми підемо в дощ? — непокоїться вона.

Михайло хвилину прислухується.

— Це роса скапує на підвіконня, мабуть буде погода, — каже він.

І Софія, заспокоївшись, досипляє перерваний сон.

...Світанок ще помацки знаходить свою путь, а Софія з дружиною вже виходять на дорогу, що спускається ступнево все нижче й нижче, щоб, вирівнявшись, бігти поруч із Прутом, тільки іноді відхиляючись від нього. Волога намітка отулює подорожніх, зганяючи решту сну. Дедалі її протинають золоті стріли, розриваючи на дрібні шматочки, що вкінці розсипаються самоцвітами на зелені узбіччя обабіч дороги. Тільки верхи гір закутані ще в рухомий серпанок, але й він згодом прозорішає під промінням, і з-поза нього визирають збуджені велетні. Часом вони ховаються з очей на закрутах дороги.

Немовкнуча колисанка Пруту додає наснаги перемірювати шлях до Делятина.

**
*

— Анничко!! Позбирай свої забавки! Вже йдемо додому.

Здригнувшись від різкого голосу жінки, Софія будиться з задуми...

Гаснуть пастелі надвечір'я. Над океаном розстеляється легкий серпанок. Бриз віє прохолодою. Тихнуть чайки. Пора на спочинок...

Підходячи до вілли, Софія несподівано зустрічає на її подвір'ї малу Анничку, яку бачила на пляжі. Дівчинка грається з котиком.

— Анничко, залиши кота! — каже їй мати.

Софія домірковується, що ця жінка хіба недавно замешкала в тій же віллі, де перебуває й вона з чоловіком.

— Як гарно називається ваша донечка. Її ім'я пригадало мені Гуцульщину, — звертається Софія до жінки.

— Вона Аннет і родилася тут, — оприскливо відзивається незнайомка.

Дівчинка тим часом вибігає за котиком на вулицю.

— Аннето, вернися! Аннето! — кричить їй наздогін мати.

Але донечка ще не знає, що вона вже Аннет, і біжить далі.

Жінка, не докликавшись Аннет, бере за руку Анничку й зникає за дверима.

Чари Ворохти заволоклися туманом...

**
*

ВИПРАВЛЕННЯ ДРУКАРСЬКОЇ ПОМИЛКИ

У нарисі „На душогубці", „Промінь" ч. 7, стор. 10, рядок 9 знизу, після слова **невеличкі** пропущено **рибки.**

ДВІ ВИСОКИХ НАГОРОДИ ЗА УСПІШНЕ НАВЧАННЯ

Студентка Албертійського університету Леона Фарина одержала золоту медаль.

Едмонтон, Алберта. — Хіба ж це не радість для батьків і українського суспільства, коли студентка ЛЕОНА ФАРИНА по трьох роках закінчила студії в Албертійському університеті з найвищими марками, одержала ступінь Б. А. й **золоту медаль,** як найкраща студентка в усьому „Дженерал Артс". В кожній країні в минулому й тепер, одержання золотої медалі вважалось і вважається великим здобутком для студента чи студентки. Тільки щасливці цього досягають, це б то студенти особливої працьовитости й високої здібности.

Леона також одержала стипендію від французького уряду для студіювання французької мови в одному з університетів Франції. Ще цього року, вона збирається їхати на ці студії. Попередньо, вона також вигравала й одержувала окремі нагороди чи стипендії як: стипендію провінції Алберти, стипендію міста Едмонтону, „оноре" університету Алберти, стипендії ім. Імрі (артс), стипендію за навчання французької мови в Левел університету в Квебеку — літом 1970 року навчалась на курсах згаданого університету.

Багато різних нагород одержувала за навчання української мови, зокрема стипендію $100.00 від Пров. Управи Союзу Українок Алберти за високі марки з української мови в Албертському університеті. Української мови почала навчатись в родинному домі своїх батьків, і це навчання продовжується й тепер. А крім цього два роки перебула в українському садочку, 12 років у недільній школі, 9 років в українській Рідній Школі. 8 років в українській школі українських танків. Всі ці школи були при українській Катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні. А пізніше, як ми уже згадували української мови навчалась в Албертійському університеті.

Про її активність в українському громадському (молодечому) житті можна багато говорити чи писати, але ми обмежимось тільки окремими фактами. В 1966—1968 роках брала передову й активну участь у танцювальному ансамблі „Шумка", в 1965—1968 роках також брала передову участь в едмонтонському Сентенніял хорі, від 1962 року й по теперішній час провідна членкеня СУМК займаючи різні поважні виборні становища в едмонтонському

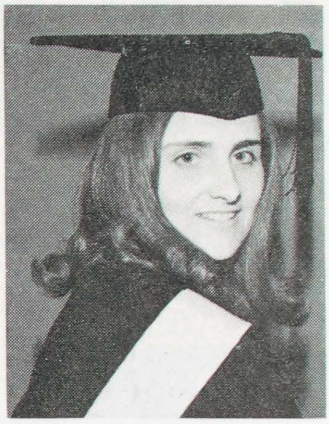

Леона Фарина

відділові СУМК, в провінційній та домініяльних управах, від 1965 року й по теперішній час бере активну участь в хорі старшого відділу СУМК, часто виступає як солістка (сопрано). Одночасно в цьому хорі є головою комітету для видання платівки та голова комітету придбання одностроїв для цього хору.

В 1966—1968 роках в студентській управі Вікторія Композит Гай Скул була редакторкою в складі персоналу, що видавали шкільну газету „Аргосі". За ці молоді роки подорожувала в Східній Канаді, в Каліфорнії й в Мексико. В 1969 році їздила з групою від Фолк Артс Кавнсил на міжнародній фестивал у Тунісію, а після на відвідини Риму, Парижу й Лондону.

На цьому місці їй побажаємо дальніших успіхів у всіх її справах і задумах. Щасти Боже!

***

МОЛОДША СЕСТРИЧКА ХРИСТЯ ФАРИНА ОДЕРЖАЛА НАГОРОДУ — ЗОЛОТИЙ ПЕРСТЕНЬ

Майже одночасно з своєю старшою сестричкою Леоною, молодша Христя Фарина закінчуючи 12-ту клясу Вікторії Композит Гай Скул, як найвизначніша студентка в згаданій Гай Скул (понад 2,600 студентів) одержала високу нагороду — **золотий перстень.** Перед цим вона закінчила з відзначенням 10-ту й 11-ту клясу. В цьому ж році успішно здала іспити (практичній теоретичні) з 9-тої кляси фортепіяно.

Христя 8-м років навчалась в Українській Рідній Школі при Катедральній громаді св. Іва-

на. При цій же громаді 9 років навчалась українських танців. 11 років перебувала в українській недільній школі, 2 роки в українському садочку. В 1969 році навчалась на літніх курсах українознавства Колегії св. Андрея. Два роки брала активну участь у танцювальному ансамблі „Шумка". Від 1965 року належить до СУМК-у й неодноразово виконувала різні обов'язки в управі.

В середній школі брала участь: у спорті, по збирання крові для Клініки, в українському студентському клюбі була секретаркою студентської Ради, членкинею різних видавничих комісій та інше.

Христя Фарина

Автор цього допису її навчав у старших клясах Української Рідної Школи й мушу ствердити, що це була одна із найкращих студенток у клясі здібна й дисциплінована. Хоч правда, часто любила з учителем вступати в дискусію, але це завжди вважається гарна прикмета студента чи студентки. Вона прекрасно засвоїла українську мову, якою свобідно розмовляє скрізь, де тільки є потреба.

Щасти їй, Боже!

БАТЬКИ І ДІТИ

Леона й Христя є дітьми широкознаних в Едмонтоні й Канаді громадських працівників д-ра Левка й Наталки Фаринів. Ясно, що нагороди їх дітей (дівчат) є великою радістю для них обох і їх рідні. Вони обоє багато праці поклали у виховання й навчанні своїх дітей, а тому й не дивно, що їх праця й виховання увінчались нагородами їх дітей. В їх домі панують у всьому українські звичаї й **прадідівська українська мова.** Ця родина для багатьох може бути прикладом.

К. Т—чко

ВАЖЛИВЕ ПРОХАННЯ

Читачі журнала це його фундамент. Щоб наш журнал міг постійно сповняти свою службу, він мусить мати читачів, які ніколи не забувають прислати свою передплату на час. Є й такі, що присилають два, три роки наперед.

Щоб не помилитися, погляньте на наліпку на Вашому журналі там, де Ваша адреса. На ній зазначено доки Ваш журнал заплачено. Не чекайте на пригадку. Ми би воліли упімнень не висилати, але робимо це для пригадки і щоб Вам сказати, що нам без Вас трудно.

Зложіть свою передплату на руки референтки журнала у відділі, або висилайте її прямо до редакції на адресу:

PROMIN,
Box 3551 Sta B. Winnipeg 4, Man.

Леся Українка

СЛЬОЗИ ПЕРЛИ

Сторононька рідна! Коханий мій краю!
Чого все замовкло в тобі, заніміло?
Де-не-де озветься пташина несміло,
Немов перед бурею в темному гаю,
І знову замовкне... як глухо, як тихо...
Ой лихо!

Ой, де ж бо ти, воле, ти, зоре таємна?
Чому ти не зійдеш на землю із неба?
Осяяти землю безщасную треба!!
Ти бачиш, як все в нас покрила ніч темна?
Ти чуєш, як правду неправда скрізь боре?
Ой горе!

О люде мій бідний, моя ти родино,
Брати мої вбогі закуті в кайдани!
Палають страшні незагойнії рани
На лоні у тебе, моя Україно!
Кормигу тяжку хто розбить нам поможе,
Ой Боже!

Коли ж се минеться! Чи згинем без долі?
Прокляття рукам, що спадають без сили!!
Навіщо родитись і жити в могилі?
Як маємо жити в ганебній неволі,
Хай смертна темнота нам очі застеле,
Ой леле!

GO AHEAD!

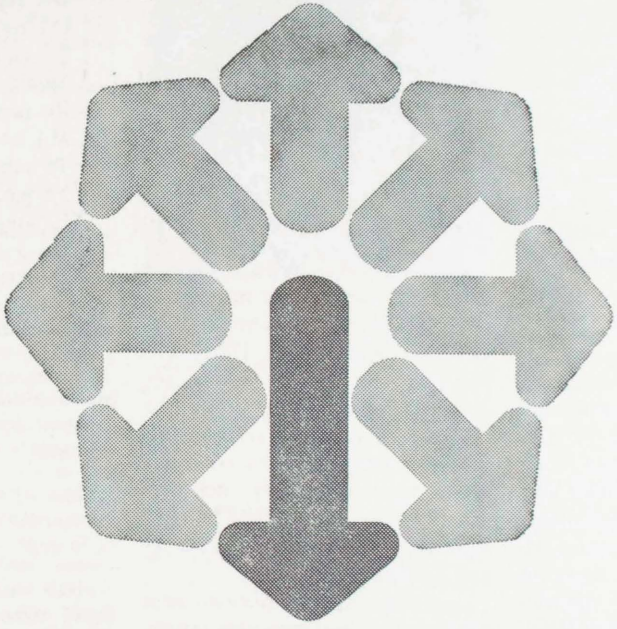

BUY CANADA SAVINGS BONDS

Якщо ви дивитеся у майбутнє поза сьогодні, плянуйте майбутнє при допомозі Канадських Щадничих Бондів. Завдяки їм ви продовжуватимете свої заощадження на майбутнє, без турбот.

Легко їх набути: Ви можете купити їх у трояки спосіб; за готівку на місці вашої праці, у банку або на інвестицію, на сплати через Плян ощадности платні там, де ви працюєте; або на сплати через Місячний плян ощадности там, де маєте своє банкове конто чи інвестиції.

Просто їх інкасувати: Канадські Щадничі Бонди — це добра тверда готівка — моментальна. Їх можна кожночасно інкасувати по їхній повній номінальній вартості з добавком зароблених відсотків.

Їх добре переховувати: Канадські Щадничі Бонди є безпечні. Вони є поручені всіма ресурсами Канади й вони дають добрі відсотки — рік річно.

Нові Канадські Щадничі Бонди приносять пересічно 7.19% річно, коли їх тримати до повного реченця. Їх можна набути у вартостях від $50 аж до максимальної висоти $50,000.

Кожний 100-доляровий бонд починається від $5.75 відсотків у першому році, платить $6.75 відсотків у другому році, платить $7.50 у кожному з наступних п'ять років, а згодом платить $7.75 у кожному з останніх двох років.

Що більше, ваш кожний Канадський Щадничий Бонд може принести вам відсотки від відсотків й таким способом ви можете з кожних $100.00 мати $187.00 на протязі тільки 9 років.

Канадські Щадничі Бонди є добрі сьогодні, а ще кращі завтра. Вони є найбільш популярною особистою інвестицією в Канаді. Думайте про майбутнє. Прямуйте вперед. Купуйте Канадські Щадничі Бонди.

7.19%

пересічний річний відсоток до реченця зрілости

ЗРОБІТЬ ДЛЯ СЕБЕ КРАЩЕ!

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Осінь

Ішла осінь чорноброва,
Зайшла вона до діброви,
Свої сакви розв'язує
Та обнови показує:
— Ой діброво-невісточко,
Візьми собі намистечко,
Коралове — для калини,
Агатове — для тернини.
А березам — серги срібні,
Серги срібні — роси дрібні,
Вербам — хустки торочені,
Вільхам — сукні золочені.

Т. Коломієць

КАЛИНКА

Казка

Колись, давно-давно, в одному селі жила привітна й ласкава дівчинка. Звали ту дівчинку Калинкою. Дуже вона любила квіти. Яких тільки квітів не росло у неї попідвіконню! Їх вона попереносила з лісу. Видно, й рослинам була до вподоби ця маленька дівчинка, бо ще жоден кущик, жодне стебельце не зів'яло. Всі люди в селі любил Калинку за її добре та щире серце.

Навесні Калинка, як завжди, пішла в ліс. Нелегко було їй сюди добиратися. Довгий курний шлях пролягав од села до лісу. А обабіч ні деревця, ні кущика. „Дай, — думає Калинка, — посаджу тут щось, нехай росте". Так і зробила. Викопала в гущавині лісу тоніcіньке стебельце і посадила край шляху. А щоб прийнялося воно, Калинка аж від своєї хати з криниці воду носила та поливала.

Звеселилося стебельце. Росло воно в гущавині, ніколи не бачило ясного сонечка й водиці не пило доволі. А тут, на привіллі, швидко розрослося у великий кислатий кущ.

Іде якось шляхом подорожній. Стомився, піт витирає. Бачить — рясний кущ. Підійшов ближче. Під кущем трава зеленіє. Польові квіти привітно голівками кивають. Пташечки між віттям радісно щебечуть. Ну як ти не сядеш тут перепочити?

Усміхнувся весло подорожній і сказав:

— Спасибі тим роботящим рукам, що цей кущ посадили, і тому доброму серцю, що його викохало!

Тут увесь кущ немов од сну стрепенувся. Гіллячки напружились, листячко поширшало. Гульк — і враз укрився білим-білим цвітом.

Дивиться перехожий — що ж воно далі буде? Обсипався цвіт, а замість нього ягоди червоні, як намистини, виблискують. І дивно — в кожній ягідці заховане зернятко, схоже на маленьке серце.

Прийшла й Калинка до свого улюбленця і собі здивувалась. Звідки такі зернята? А зелений кущ нахиляється до неї і шепоче:

— Це на згадку про твоє добре серце. А щоб люди тебе не забули, подаруй мені своє ім'я, Калинко.

Відтоді всі так і називають той кущ, ту рослину — калиною.

Г. Демченко

Ой ну, котку рябку

Ой ну, котру рябку,
Та скопай нам грядку
Малу, невеличку,
Як із рукавичку.
Ми посіем маку
Та ще й пастернаку,
Та насадим квіточок
Забавляти діточок,
Бо в нас діти маленькі
Гуляти раденькі.

Оксана Сенатович

Рахунки

Мама вчила рахувати —
скільки разом нас у хаті?
Говори!

Довго думав син, гадав,
та, нарешті, їй сказав:
— п'ять!

— Що ти, синку,—скільки нас:
мама, тато, ти й Тарас. Думай...

Та Івасик тут у плач:
— Бач! Ведмедика забула...

Гавкучий пес не кусається

З англійського гумору

Жив собі малий хлопчик Сем. Якось він із батьком пішов на прогулянку. Ідуть вони вулицею, аж раптом де не взявся здоровий чорний собака та й ну на них гавкати. Злякався Сем і вже хотів був додому втікати. А батько й каже:

— Не бійся, Семе. Хіба ти не знаєш приказки: „Гавкучий пес не кусається"?

— Авжеж знаю, — відповів Сем. — Та що мені з того? Я-то знаю цю приказку, і ти її знаєш. А може, цей собака її зовсім не знає.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВИНДЗОР, ОНТАРІО.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу ім. Лесі Українки, відбулися 29-го листопада 1970 року, в залі Собору Св. Кн. Володимира в Виндзорі, Онтаріо. Збори відкрила голова відділу пані Вероніка Костинюк, і привітала присутніх членок з річними зборами, та відчитала програму зборів. Молитву провів Всеч. о. В. Метулинський.

Предсідницею зборів була Мирослава Телега, а секретаркою пані Ольга Торошенко. На заклик предсідниці повстанням з мість та одноxвилинною мовчанкою вшанували пам'ять померших членок.

Далі предсідниця попросила о. В. Метулинського до привіту. Отець привітав всіх членок, з нагоди річних зборів, та побажав якнайкращих успіхів у дальшій праці. Висловив свої спостереження що: жіноче товариство зросло чисельно, збагатилося матеріяльно та духово. — „Це не випадково, — сказав Отець, — що при нашій громаді товариство удостоїлося мати Східню Екзекутиву, це висліди нашої невтомної, спільної праці." Відтак щиро привітав Східню Екзекутиву Союзу Українок. Завдяки щирій праці жіночого товариства в Виндзорі, інші громадяни високо оцінюють цю працю, а з цього користає, насамперед, товариство, наша молодь а також наша громада. Він подякував за співпрацю в усіх ділянках громадського життя, а особливо за пожертву на будову Іконостасу в сумі $4.000, з яких $1.000 вже передана до фонду, а решта сплатиться поволі в майбутньому.

Привітальне слово з нагоди річних зборів виголосили: голова громади пан Мирон Друль, пан Юрій Торошенко — голова Товариства Українців Самостійників у Виндзорі, Голова Східної Екзекутиви пані М. Телега.

Слідували звіти заряду та комітетів; перша звітувала голова відділу пані В. Костинюк. Вона підкреслила що це перший рік її головування, і що вона старалася виконати покладений на неї обов'язок якнайкраще. Вона дякувала членкам заряду та комітетам за добру співпрацю, а всім членкиням за щире ставлення та допомогу, бо самий заряд був би не в силі виконати тієї праці, підсумки якої ми тепер з радістю підраховуємо. . .

Рекордова секретарка пані Іванна Іваночко звітує в своєму звіті що: відбуто річні збори, 8 місячних зборів та 5 засідань заряду. Всі вони були ділові й численні. Вписалося дві нові членкині, яких ми щиро вітаємо. Членки приготовили обіди: Новорічня Забава — Сморгесборд, Йорданська Св. Вечеря, Бенкет Бовлінг Торнамент СУМК, Великодне спільне свячене, Бенкет на Архиерейську Візитацію, 2 пікніки, 4 сморгесборд, 3 похоронні обіди та Традиційний Весняний Чай. Приготовили перекуску під час Постової Церковної Місії, та влаштували Різдвяну забаву для товариства, влаштували базар шавер. На протязі п'яти тижнів Великого Посту, навчали писання писанок. Брали участь в переході молодшого відділу СУМК до старшого. . .

Звіт касирки пані Марії Старух: Перенесено з 1969 року — $1.814.67, прихід за 1970 рік — $4.039.58, розхід за 1970 рік — $4.890.25, залишилося в касі — $960.00.

Далі слідували звіти інших урядниць і комітетів. З їх звітів видно, що кожний комітет віддано й сумлінно відносився й виконував свою працю.

Після звітувань заряду й комітетів, голова контрольної комісії пані Іванка Римар сказала, що книжки провірені Контрольною Комісією знайдено в найкращому порядку, і вносить, щоб звіт прийняти. В імени контрольної комісії пані І. Римар виносить подяку зарядові й всім комітетам за добру працю, та „вотум довір'я".

Заряд т-ва на 1971 рік: Голова — Вероніка Костинюк, 1-ша заступниця голови — Галя Панчишак, 2-га заступниця голови — Стефанія Друль, рекордова секретарка — Анна Букса, кореспонденційна секретарка — Надія Метулинська, фінансова секретарка — Євгенія Кузик, касирка — Марія Старух.

Відтак слідував вибір референток, представниць та комітетів. . . На нововибраний заряд та численні комітети, чекає велика, але корисна праця й ми певні, що праця ця як і в попередні роки, принесе нашому Товариству не тільки користь, але й славу.

Збори закінчилися товариським чайним прийняттям.

Н. Метулинська, кор. секр.

ВОЛЕЙ, Б. К.
Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори жін. т-ва відбулися 1-го листопада 1970 року в парафіяльній залі. Звіти давали членки заряду і ріжні комітети. Голова, пані Раїса Демчук склала подяку урядницям і членкам за співпрацю.

Діяльність: Впродовж року т-во мало 6 місячних зборів, брало участь в ріжних імпрезах при церковній громаді як Свято Державности, Шевченкові роковини, Свято Книжки, свято Першого Листопада. Т-во улаштувало Великодний випродаж домашнього печива і писанок, пущення, спільне свячене, базар, Йорданську вечерю, снідання для дітей після сповіді.

Членки т-ва відвідують хворих по шпиталях. Відділ покриває фінансові потреби рідної і недільної школи, опікується молодшим відділом СУМК. Відбулося кілька вечорків для молоді, в яких відбувалося навчання писання писанок і вишивання.

Молодший відділ СУМК брав участь в виставі ручної роботи — вишивки, писанки та шкіряної набивки, концерті, що відбувся в Бернабі, і також брав участь в красномовстві і концерті під час Пров. Зїзду у Ванкувері.

Членки відділу брали участь в виставі на „Пасифик Нешанал Ексебишен" де провадили демонстрацію писання писанок. На Пров. Зїзд до Ванкуверу вислали дві делегатки.

Т-во щиро працює з громадою і священиком Всеч. о. П. Блажуком.

Фінансовий Звіт: з 1969 року осталось в касі $985.70, приходу 1970 3.336.41, розходу 1970 3.071.66, в касі осталось 1.250.45.

Заряд т-ва на 1971 рік: Уступивша голова — Раїса Демчук, голова — Марія Антонішка, 1-ша заст. голови — Марія Боднарчук, 2-га заст. голови — Анна Бабюк, **секр.** — Марта Лебедович, заст. секр. — Раїса Демчук, **кас.** — Марія Сташин, заст. кас. — Софія Островська.

Ком. Сестриць — голова — Аполіна Кобранович, Марія Москалюк, Антося Доброволська.

Комітети: Молодший СУМК — Марія Антонішка, Анна Лисак.

Шкільний — голова Марія Сташин, хворих — Оксана Круліцка, Зеновія Татарин.

Кухарка — Анна Бабюк.

Мистецтва — голова Марія Боднар-

чук, Анна Бабюк, Софія Островська, Марта Лебедович, Петруня Коновальчук.

Телефон — Анеля Боднарчук, Оксана Круліцька.

Освіти — Добр. Блажук.

„Промінь" — Надія Боярчук.

Учителі — Нед. і рідної школи — Марта Лебедович, Марія Антонішка, Анна Лисак, Анеля Боднарчук, Лінда Ушкало (Сумківка) о. П. Блажук.

Контрольна Комісія — Анеля Боднарчук, Анна Стефан, Анна Цигикало.

Марта Лебедович, секр.

НИПАВИН, САСК.
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори відділу відбулись 4 грудня 1970 року в залі Українського Народнього Дому ім. Т. Шевченка. Збори відкрила голова т-ва Оксана Мохорук, яка була предсідницею. Секретаркою була Маруся Григор. Голова подякувала членкам за співпрацю. Звіт з діяльности здавали членки заряду.

Впродовж року відбулось 11 місячних зборів і одні річні збори. Відділ улаштував випродаж Великоднього печива і писанок, осінню вечерю, храмовий обід, членки займались приготуванням бенкетів, наймали панахиди за поляглих вояків, відбували свято О. Басарабової, Т. Шевченка, Л. Українки. Відділ опікується недільною і рідною школою. Ми сповнили наш буджет до централі.

Відділ дав жертви — $1,300.00 на місцеву церкву, $61.56 на Народній Дім та інші пожертви. Фінанс. звіт: з 1969 р. осталось у касі — $399.54, приходи в 1970 — $2,180.90, розходи — $2,090,45, в касі осталось $489.99.

До заряду на 1971 р. увійшли: Голова — Маруся Григор, заступниці — Анна Глек і Оксана Мохорук, секретарка — Павліна Юзва, касирка — Надія Стрільчук. Сестриці — Марія Григор, Василина Мадриґа і Марія Дмитерко.

Маруся Григор, секр.

ВАЙТА, МАН.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори відділу відбулися 2 листопада 1970 р. в Українськім Народнім Домі. Збори відкрила молитвою голова відділу Анна Подольська і хвилиною мовчанки вшановано померших членок. Предсідницею зборів була пані Негрич, а секр. М. Тимчук. Звіти з діяльности відділу здавали членки заряду. Голова пані Подольська подякувала членкам за співпрацю.

Відділ відбув 7 місячних зборів, на яких обговорювались проєкти праці в місцевій громаді, читали й обговорювали обіжники з централі Союзу Українок. Наші підприємства: Заходами відділу відбулась Новорічна вечеря. концерт на День Матері, сороклітній ювілей відділу і вручення грамот членкам, які працювали 25 років у т-ві; того дня головною доповідачкою була Теодора Гаврисишин з Вінніпегу та гості з інших близьких відділів. Відділ улаштував Свято Книжки, свято Першого Листопада, роковини Лесі Українки, де членки читали статті з журнала „Промінь". Мали Службу Божу за покійних членок, яку відправляв Всеч. о. Василів. Членки приготовляли вареники на церковний базар, улаштували прощальний вечір для о. і добр. Василів та привітальне прийняття для о. і добр. Лакустів, які прибули на парафію.

Членки ходили за збіркою на Червоний Хрест з чого вислали $115.00. Відділ покупив речі до парафіяльної хати за $236.00, і дав $100.00 на церкву, а $100.00 на Народній Дім. Відділ кожного року висилає свій повний буджет до централі Союзу Українок Канади.

Заряд на 1971 р.: голова — Анна Подольська, заст. голови — добр. Лакуста, секретарка — М. Тимчук, касирка — А. Я. Сисмиструк, рек. секретарка — О. Пацьорка. Контрольна комісія — М. Древняк, А. В. Сесмиструк. Кухонний комітет — Н. Тесарська, О. Пацьорка, М. Древняк, А. Піклик. Сестриці — почесна сестриця В. Божик, А. В. Сесмиструк, А. Ґавронська, М. Древняк.

М. Тимчук, секр.

ШІГО, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори відділу відбулися 4-го листоп. 1970 р. Збори відкрила голова пані Катерина Рудей тихою молитвою, яка також заняла місце предсідниці. Секретаркою була Анна Парнета.

Впродовж року т-во відбуло 9 місячних зборів, сповнило буджет до централі. Відділ зложив жертви на добродійні цілі: недугу рака, Червоний Хрест, на фонд серцевої недуги і фонд сліпих.

Членки відвідували хворих у шпиталі і дома, посилали квіти і картки побажання. Вручили подарунки двом членкам, які від'їжджали з околиці. Членки відділу продавали перекуску на одній ліцитації і для здобуття фондів провели 5 разів „бінго". Дали жертву на Інститут П. Могили та радіопередачу в Саскатуні. Видали одну похоронну перекуску

Членки відділу разом з парафіянками приготовили храмовий обід на Зелені Свята. За приходи з нашої праці, які ми заощадили за кілька років, придбали лавки до церкви. Помалювали в Народнім Домі та в їдальні. Влаштували один базар.

Заряд відділу лишився той самий, що в минулім році: Голова — Катерина Рудей, секретарка — Анна Парнета, касирка — Гафія Клевчук.

Анна Парнета, секр.

ТІОДОР, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори жіночого т-ва відбулися 2-го грудня 1970 р. в домі пані А. Кулик. Збори відкрила пані Маринчук і була предсідницею. Присутніх членок було 20 і один гість. Фінансовий звіт дала касирка пані А. Гаврилюк. За рік відбулось 10 місячних зборів.

Членки відділу приготовили один парафіяльний обід, улаштували весняний чай і випродаж великоднього печива та писанок, мали осінній базар, приготовили і видали страви на три весільні прийняття та улаштували Різдвяну забаву. Відділ покупив потрібні речі до церкви, передплачує „Український Голос" і „Промінь" до місцевого шпиталю.

Заряд т-ва на 1971 рік: Голова — Ф. Маринчук, заст. голови і секретарка — А. Кулик, заст. секр. К. Павчук, касирка — М. Молдован. Контрольна комісія — В. Гаврилюк, А. Гаврилюк і С. Лукіян. Базаровий комітет: Ф. Маринчук, А. Кулик, Л. Чорнописька, К. Павчук, М. Молдован, Д. Король. Господині: М. Спішевка, Л. Чорнописька. Відвідування хворих — А. Кузик, А. Гаврилюк. Членок на 1971 є в нас 30.

А. Кулик, секр.

Чи ви вже вислали свою передплату на журнал „Промінь"? Будемо вдячні за Вашу увагу. Наліпка на останій стороні обкладинки покаже Вам коли Ваша передплата виходить.

Бл. П. МАРІЯ СВЕНАРЧУК

Канора, Саск.

В неділю 11-го липня 1971 року, в йорктонській лікарні, після довгих важких терпінь, впокоїлася в Бозі, на 67-му році свого життя, довголітня членка Української Православної Церкви й довголітня членка Союзу Українок Канади в Канорі, Саск., бл. п. Марія Свенарчук, з дому Осадчук.

Покійна Марія народилася 4-го вересня 1904 року в околиці Канори, Саск. від батьків Ґеоргія й Мокрини, з дому Вівчар, Осадчуків, які були одні з перших поселенців у Канаді. В родинній околиці вона ходила до початкової школи, а також ходила до школи в Канорі й Йорктоні. В 1924 році вона вийшла заміж за Якова Стефанюка, але після двох літ супружого життя її муж умирає і Марія остає вдовою з одним синком Славком. Два роки пізніше, а це в 1928 році, вона виходить заміж удруге за Андрія Свенарчука з Канори, Саск., з яким проживає до кінця свого життя.

Покійна Марія зо своїм мужем Андрієм належали до тих перших піонерів розбудови церковно-громадського життя в Канорі. Вони були активними учасниками будови першої Української Православної Церкви в Канорі, а Марія від самих початків була активною членкою Союзу Українок Канади, Відділу ім. Марії Маркович. Вона часто бувала на Народніх З'їздах як делегатка, а також була на першому Конгресі Українців Канади. Два роки вона була секретаркою Відділу СУК в Канорі, а десять літ його головою. За свою довголітню приналежність до СУК і за свою віддану працю та діяльність, в місяці березні 1968 року, вона була відзначена почесною грамотою, а до кінця свого життя остала почесною членкою, чим була надгороджена своїм Відділом. Від появи першого числа журнала „Промінь" була його передплатницею і читала його так довго, як могла читати. Рівнож, коли будувалася в Канорі нова церква Марія зо своїм мужем помагали фінансово в будові.

Почала Марія хворувати ще 1939 року, а захворувала тяжко 16-го грудня 1967 року й від того часу аж до своєї смерти перебувала в лікарнях в Канорі і Йорктоні.

Покійна Марія полишила в глибокому смутку свого мужа Андрія, одного сина з першого подружжя Славка Стефанюка в Ню Маркет,

Онт., а з другого подружжя сина Богдана Свенарчука в Ванкувері й дочку Ольгу Кінг в Едмонтоні. Полишила також трьох синів пасербів-виховників: Михайла в Ріджайні, Мирослава в Оттаві й Володимира в Едмонтоні, четверо внуків, трьох братів Осадчуків: Івана в Саскатуні, Михайла в Канорі й Семена в Віндзорі, та три сестри: Павліну Дутку й Ганю Ахтимійчук у Саскатуні та Ґеню Свенарчук у Ріджайні.

Похоронні відправи почалися Парастасом у „Канора Похоронному Заведенні" вечером у вівторок 13-го липня, а в середу, 14-го липня Похорон зі Св. Літургією у місцевій церкві Святої Тройці, які відправив парох о. В. Бойчук в асисті дяків: Григорія Стратійчука й Луки Половича. Тлінні останки покійної похоронено на місцевому міському цвинтарі, на православній секції. По похороні, в Народнім Домі, відбувся похоронний обід, під час якого промовляли про покійну її син-вихованець Михайло Свенарчук, Григорій Стратійчук і парох о. В. Бойчук.

Під час похорону, при посліднім цілуванні, на заклик пароха, було зложено на нев'янучий вінець для покійної $49.10, з яких $24.00 призначено на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу, а решту на місцеву церкву. На „Український Голос" і на вироблення кліше муж покійної зложив $20.00, а на журнал „Промінь" $15.00.

За пожертви всім щира подяка, а Покійну хай Господь прийме в Свої оселі Праведних!

Вічна їй пам'ять!

Учасник похорону.

РІЧНІ ЗБОРИ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ Відділу в Гамільтоні

Річні збори Комітету Українок Канади, відділу в Гамільтоні відбулися в дні 31-го березня ц. р. о год. 8-ій вечора в залі школи Собору св. Володимира в присутності делегаток українських, жіночих організацій. Присутніми були також панни К. Івашків та Л. Сольська, що заступали УКЮ та панна С. Павлюк репрезентувала СУМК.

Голова відділу пані М. Пилипюк відкрила збори, молитвою. Обрано президію зборів в особах пань: Р. Кучер, як голову та пані Д. Бродгед, як секретарку. Пані Р. Кучер привітала присутніх делегаток та покликала до почесного стола голов організацій. В дальшому голова подала до відома порядок нарад зборів. Пані О. Габрович відчитала протокол з попередніх загальних зборів, який був прийнятий.

Згідно порядку нарад звітували: голова відділу пані М. Пилипюк та поодинокі членкині управи. І так протягом звітового року відбуто шість місячних засідань, влаштовано зустріч з пані Г. Гнатишин, головою Національної Ради Жінок Канади, взято участь у відкритті українського відділу в мійській бібліотеці, приготовано українську мистецьку виставку в центральній мійській бібліотеці, дано допомогу українським студентам у влаштуванні „Дня Української Молоді" на місцевому МкМастер університеті, як також при влаштуванні святочної Академії з нагоди дня нашого Свята Соборності та Державності, збирано оголошення на програмку з нагоди цього свята, як також з успіхом переведено кампанію жертви крови для Червоного Хреста з нагоди нашої річниці Незалежності, з успіхом відбуто Свято-Академію з нагоди 100-ліття уродин Лесі Українки-Косач. Контакт з молоддю був успішний та це залишає новій управі велике поле до праці. Наприкінці було згадано, що відділ вислав окреме протестаційне письмо до Федерального Міністра пана Джана Мунро, щоби уряд вжив середників, проти вживання наркотиків, зокрема серед шкільної молоді. Фінансовий звіт подали пані Р. Кучер та І. Стахів. На закінчення звітів пані А. Бойко подала, що інформації з діяльності відділу були поміщені в українській пресі, а саме в журналах „Промінь", „Жіночий

Світ" та тижневиках „Наша Мета" і „Новий Шлях", та інших, як також в місцевому анг. щоденникові „Спектейтор". Відділ дуже вдячний згаданим журналам та тижневикам, що поміщували дописи на своїх сторінках.

Після короткої та живої дискусії над звітами, на внесок голови контр. комісії пані Д. Придаткевич уділено уступаючій управі абсолюторію.

На внесок голови Номінаційної Комісії пані С. Фесяк обрано нову управу відділу в такому складі: Голова — М. Пилипюк, 1-ша заст. голови — Т. Ружицька, 2-га заст. голови — О. Середа, кореспонд. секр. — А. Грицик, анг. секр. — С. Бучок, рекд. секр. — О. Кушнір, скарбник — Р. Кучер, культ. освіт. реф. — Д. Бродгед, О. Габрович та Л. Кривокульська, реф. звязків з молоддю: — Т. Дутко, Т. Толстшей, М. Корчак та С. Фесяк, прес. реф. — А. Бойко, член управи — О. Дробот, господиня відділу — К. Подолян, суспільна опіка — М. Корчак, архів — О. Гураль та організаційна реф. — Г. Федецька. До контрольної комісії обрано Д. Придаткевич та П. Дибко.

Після виборів пані М. Пилипюк подякувала за вибір та довіря до її праці та окремо приобіцяла звернути ще більше уваги на нашу молодь та допомагати їм в міру потреби. В дальшому промовляв д-р Франк Мартинюк, голова місц. КУК. Він підкреслив значення та вагу праці жіночого відділу та їхній вклад в загальній праці для української спільноти м. Гамільтону.

На закінчення зборів відбулася довша дискусія над поодинокими ділянками праці відділу. Звернено окрему увагу на участь нашого відділу у святкуванні 125-ти річчя м. Гамільтону та нашу участь в тій річниці. Збори закінчено спільним чайком та солодким, що його приготовили пані делегатки з Союзу Українок Канади.

Анна Бойко, прес. реф.

ЯК ПРАЦЮЄ КОМІТЕТ УКРАЇНОК КАНАДИ В ТОРОНТІ

Як і кожного року, так і тепер Комітет Українок Канади відзначає в лютому місяці українських жінок-героїнь. 7-го лютого 1971 р. Комітет Українок Канади влаштував „Свято Героїнь" в шкільній залі церкви св. Миколая. Програма складалася з двох коротких доповідей: Оксана Романишин з Ватерло говорила про українських жінок-героїнь з часів Визвольних Змагань і до теперішніх часів. Пані Дарія Рихтицька з Детройту оповідала про українських жінок-героїнь з історичного аспекту, як мати та дружина наших визначних героїв-чоловіків. Доповіді були добре опрацьовані й присутні слухали їх з великим зацікавленням.

Крім того була мистецька програма: жіночий квартет „Боян" при МУНО — пані: Ліда Лилик, Емілія Онисько, Надя Остапчук і Оля Ромах; у клявіру — Оля Лещук. Квартет проспівав кілька пісень дуже гарно, присутні нагородили їх рясними оплесками. Далі наша молода декляматорка Гануся Лантух дуже добре рецитувала вірш Лесі Українки „Слово, чом ти не твердая криця". Вступне слово сказала Голова Комітету Українок Канади, відділ Торонто — п-і д-р Зоя Плітас, подавши в коротких рисах згадку про наших жінок-героїнь, головне з часів Визвольної Боротьби 1917-1921 рр., як також в пізніших роках в Українській Повстанській Армії. Програму вела п-і д-р З. Плітас.

Після програми жінки з ЛУКЖ при церкві св. Миколая гостили присутніх чаєм з солодким печивом. В дружній розмові гості провели приємно час.

Ще хочу додати, що удекоруванням сцени зайнялися: мисткиня п-і Ірена Мороз-Шумська та п-і Ганна Ганьківська.

Другою імпрезою в лютому місяці — 28-го лютого 1971 р. відбудися Ювілейні Святкування Лесі Українки по всіх відділах Комітету Українок Канади згідно зі зарядженням Крайової Управи Комітету Українок Канади з Вінніпегу — було в Торонті СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ з нагоди 100-річчя з дня її народження. Свято відбулося в залі УНО при вул. Каледж. Програма складалася з таких точок: Вступне слово Голови Комітету Українок Канади, відділ Торонто — п-і д-р Зої Плітас, в якому вона подала коротенький огляд творчости Лесі Українки. Потім була рецитація вірша Лесі Українки „Порвалася нескінчена розмова", яку дуже гарно виконала п-і Стефа Шимко. Доповідь про життя й творчість Лесі Українки виголосила п-і мгр. Аріядна Стебельська, яка дуже цікаво подала головні відомості про нашу велику поетесу. Свою промову виконала п-і мгр. А. Стебельська по мистецьки.

Далі виступила наша відома концертова співачка п-і Маркіяна Дубляниця-Гузар, яка прекрасно проспівала дві пісні на слова Лесі Українки: „Не співайте мені сеї пісні" музика Д. Січинського та „Колискова" музика Ю. Іщенка. При фортеп'яні був п. Зенон Лавришин, наш відомий піяніст і композитор. П-і М. Дубляниця-Гузар співала з великим почуттям та більш досконало володіючи своїм голосом після недавніх музичних студій в Римі. Присутні вислухали її спів з насолодою.

Теж добре виконали спільну мелодеклямацію членки 4-го куреня Уладу пластунок-юначок ім. Лесі Українки, а то були: О. Булат, М. Гоголь, І. Маковецька і Д. Шараневич, при фортепіяні — А. Геник-Березовська. Монтаж поезій Лесі Українки складався з таких віршів: „Горить моє серце", „І Ти колись боролась мов Ізраель" та „Де поділися ви, голосні слова. . ."

Ще дальшою музичною точкою був виступ двох молодих скрипалів, учнів п. проф. І. Коваліва: п. Іван Крижанівський заграв „Салют д'Амур" Ельгара, а п. Іван Ополко — „Перпетуум Мобіле" Новаченка. Обидва скрипалі грали прекрасно. На закінчення програми наші відомі співаки п-і Стефа Федчук і п. Павло Радко, учні нашого славетного співака й артиста п. маестра Григорія Ярошевича, — заспівали дует з опери „Запорожець за Дунаєм" музика С. Артемовського. При клявірі була п-і Антоніна Ярошевич, наша визначна піяністка і професорка. Співали дуже гарно й дістали рясні оплески.

Тут хочу ще зазначити, що п-і д-р Зоя Плітас виголосила до радіопрограми „Пісня України" коротке слово про Лесю Українку, нашу визначну й велику поетку, дня 13-го лютого 1971 р.

Дальшою працею Комітету Українок Канади в Торонто був **Великодній Показ** в Міській Ратуші дня 4-го квітня 1971 р. В цьому Показі приймали участь майже всі етнічні групи міста Торонта під проводом Ради Народнього Мистецтва Метрополітан Торонто. Українську групу репрезентував Комітет Українок Канади, відділ Торонто, під мистецьким доглядом малярки п-і Ірени Шумської-Мороз. В нашому кутку був приготований Великодній стіл з традиційною їжою. Посередині красувався великий хрест випевнений писанками праці нашої відомої малярки і писанчарки п-і Дарії Онищук. Цей хрест випозичив нам п. інж. Роман Мельник — член

Екзекутиви Ради Народнього Мистецтва Метрополітан Торонто і член дирекції „Українська Спадщина" — з постійної виставки в Каса Лома, з музею „Українська Спадщина". Теж посередині Великоднього стола стояла велика паска праці п-і М. Велигорської. Під час показу наші молоді писанчарки, ученици писанчарської Школи п-і Д. Онищук, писали писанки. Це були: панна Оксана Крехoвецька, панна Маруся Мельник і панна Марія Саночко. Багато людей зупинялося коло столів, де писали писанки, і з увагою слідкували за їх працею. Пояснення про писання писанок та про наші Великодні звичаї подавала п-і Дарія Онищук та її головна помішниця п-і Таня Онищук. Крім того коло столу стояли наші гарні панночки в національних строях, які роздавали брошурки про наші Великодні звичаї численній публиці, що зупинялися коло нашого Великоднього столу. То були: Росляна Вжеснєвська, Галя Звірховська, Стефанія Штик і Роксоляна Янішевська.

При влаштованню Великоднього Показу допомагали такі пані з Комітету Українок Канади, відділ Торонто: Ганна Ганьківська, М. Квас, Н. Ковальчук, М. Лантух, І. Мороз-Шумська, З. Плітас, Л. Романик та А. Рурик.

Комітет Українок Канади, відділ Торонто, співпрацював і в цьому діловому році 1970-71 з Комітетом Українців Канади, відділ Торонто. Діюча Голова Комітету Українок Канади належить до управи Комітету Українців Канади й відвідує всі їхні сходини. Також відвідує всі сходини Комітету Українців Канади ще одна представниця від Комітету Українок Канади. По мірі потреби Комітет Українок Канади допомагає Комітету Українців Канади при влаштованні їхніх імпрез. Тут лише згадаю про „Український День", який відбувся в оселі „Київ" дня 20 вересня 1970 р. Жінки з Комітету Українок Канади приготовили перекуску. То були пані: Ганна Ганьківська, Катерина Кривоус, Марія Лібер, панна Дарка Лібер, Анна Мазурик, Варвара Москалюк, Зоя Плітас і Ольга Станько.

Ще треба згадати, що Комітет Українок Канади протягом цього діловго року 1970-71 репрезентував українське організоване жіноцтво на багатьох імпрезах, вічах, сходинах та ювілеях, що влаштовували різні українські громадські чи політичні угруповання.

Крім того Комітет Українок Канади виступав як харитативна організація, допомагаючи як при **українському дню Соняшника** в червні 1970 р. т. зв. „Тег Дей", так даючи пожертви на культурно-освітні чи харитативні цілі. З цих пожертв згадаю тут кілька більших, а саме: на Баня Лука через Українську Суспільну Службу до Югославії — $100.00, „Українська Спадщина — $50.00, Український Дім для Старших — $50.00, Протиленінський Комітет — $50.00.

Така була діяльність К. У-ок К. відділ Торонто за діловий рік 1970-71.

Зоя Плітас

ЮВІЛЕЙ П-ВА ГАВРИЛЮКІВ

В суботу, 5-го червня 1971 р. в залі православної громади св. Юрія у Ст Кетерінс відбулось величаве прийняття з нагоди 25-літнього ювілею подружжя п-ва Миколи і Марії Гаврилюків. Це родинне свято улаштували для них куми та приятелі.

В годині 5-тій по обіді о. Ф. Легенюк при співі церковного хору відправив Молебень за здоров'я ювілятів. Після Молебня, при вході до церковної залі вітали ювілятів хлібом та сіллю сестра і тато пані Гаврилюк. Надія Захарчинська удекоровала ювілятів корсажем.

По цім господар імпрези запросив всіх гостей до смачної і багатої вечері, яку приготовили куми та приятелі п-ва Гаврилюків. Гостинне прийняття вміло переводив п. В. Мінесора. Вітали ювілятів сестра, куми та приятелі, обдаровуючи їх гарними подарунками.

П-во Микола і Марія Гаврилюки є загально відомі при громаді в Ст Кетерінс, багато своєї праці вложили вони при будові церкви, як також і в загально громадському житті. Довший час обоє Гаврилюки співали у церковному хорі, а п. Микола ще й тепер веде тенорову партію в хорі. Пані Марія є довголітньою членкинею жіночого т-ва.

По привітах гості підходили і поздоровляли ювілятів, а пані Гаврилюк обдарувала їх ювілейним короваєм. По вечері всі гості, а гостей було багато і з Америки і з дальших місцевостей Онтаріо, крім своїх місцевих, всі до пізної ночі забавлялись під звуки добірної оркестри.

Бажаємо п-ву Гаврилюкам і надалі щастя, здоров'я та довгих років праці в користь нашої Церкви і громади та дочекати до 50-літнього ювілею. Щасти Боже на многії літа!

Приятелі.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ У ВАНКУВЕРІ, Б. К.

Весняний чай, заходами Провінційної Екзекутиви С. У. К. на Б. К. і відділу ім. Лесі Українки у Ванкувер Б. К., відбувся в неділю 23-го травня цього року, в парафіяльній залі.

Гостей вітала голова місцевого відділу С. У. К. Настя Воробець. Голова провін. екз. С. У. К. на Б. К., Марія Вакалюк, офіціяльно відкрила чай у 2.30 годині по обіді, і привітавши присутних, у своїх словах сказала, що цього року наша провінція відзначує своє сторіччя. Ми, як одна велика етнічна група, є горді з того, що могли вложити свою цеголку у будо[illegible] цієї провінції. Щоб затримати свою ідентичність, ми мусимо зберігати все, що є українське, а саме нашу мову, культуру, мистецтво і звичаї.

Слідувала коротка програма. Голова провін. екз. Марія Вакалюк, представила головну бесідницю, першу заступницю голови провін. екз. С. У. К. на Б. К., — Любу Кут, яка виголосила поучаючу і цікаву доповідь п. з. „Українська Писанка". Вона мала виставку гарних писанок, між ними одну шкрабану, „etched".

СУМК-івці не пожаліли свого труду і часу, і звеличали нашу імпрезу музичними точками. Петруся і Наталка Романюки гарно заграли вязанку українських пісень на мандолінах, Роман Шевчик грав українські пісні на гітари, а Христина Єлиняк — дві пісні на піяно, одна з них „Маєва Нічка" — музика Баха.

Наливати чай запрошено голів відділів Союзу у Б. К., і голову О. У. К. у Ванкувері. Не всім було можливо прибути, а слідуючі пані прибули і послужили: О. Бірaковська з Вікторії, М. Антонішка з Валей, О. Ваврик з Бирнабі, Н. Воробець з Ванкуверу, і Анна Трач від відділу О. У. К. у Ван-

куверу. Конвінеркою прийняття була В. Москаль, яка зорганізувала вмілоприготовану перекусу. На закінченні відбулось оглядання Музею, в якім зберігаються цінні експонати.

Буде на місці згадати, що кожного літа в місяці серпні, пров. екз. С. У. К. на Б. К. улаштовує чайне прийняття в прекраснім саду пана Михайла Сташина, на якім відбувається розігравка білетів. Цього року, на 8-го серпня, знова відбудеться таке прийняття. Речі, на надгороди розігравки, є даровані всіма відділами С. У. К. у Б. К., і були розміщені для оглядання підчас весняного чаю. Частина приходу з чаю в саду і розігравки є призначена на Стипендійний Фонд Теольоґічного Факультету в Колеґії Св. Андрея у Вінніпегу. **Ольга Гавришок.**

Рек. Секр. провін. екз. С. У. К. на Б. К.

АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Монтреал

Дня 28 лютого, 1971 р. жіноче т-во ім. Лесі Українки при Товаристві Просвіта ім. Тараса Шевченка торжественно відсвяткувало 100-річчя народження своєї патронки Лесі Українки.

Сцена була прибрана портретом поетеси, прикрашений рушниками і квітами. Святочну і гарну програму відкрила голова Жіночого Товариства пані М. Майборода.

Жіночий хор під керівництвом пана В. Сенчій відспівав „Ой не зникли золотії терни". Виступ учнів Рідної Школи при Т-ві Просвіта під проводом учительки пані М. Давидович.

Прекрасно опрацьований реферат про життя і творчість поетеси Лесі Українки відчитала основниця Жіночого Т-ва пані О. Басса. Інсценізація „Божа іскра" виконали дівчата Молодої Просвіти: Л. Сенкусь, Л. Бабяк, М. Антонюк, Н. Бабяк, Н. Джума, А. Коломлювська з участю пана Володимира Шеремети. „Мій шлях" — деклямація — виконала пані Є. Павлівець; „Давня весна" і „Полтавський рушничок" — жіночий хор. Концертова програма закінчилась відспіванням гимну „Ще не вмерла Україна".

Після академії відбулось чайне прийняття. Членкині подали чай і солодке печиво. Під час чайного прийняття ще промовляли такі особи: голова О. У. К. — пані М. Чайківська, голова Л. У. К. при парафії Успення Божої Матері — пані Г. Кріса, голова Т-ва Просвіта — М. Бурий і пані М. Давидович.

На закінчення, секретарка Жіночого Т-ва пані М. Шустер подякувала виконавцям програми Академії та присутнім на нашім святі гостям.

К. О. реф. Жіночого Т-ва ім. Л. Українки.

НА МНОГІЇ ЛІТА

П-во Ілля і Анна Койцан

Незабутнім для п-ва Іллі й Анни Койцанів у Форт Френсес, Онт. залишиться день 23-го травня 1971 р. Це було їх родинне свято 25-ті роковини подружжя. З тієї нагоди приятелі ювілятів — Меланія Зелена, Марія Сохолотюк, Марія Галабурда та Анна Буяр влаштували для них святочне прийняття, яке відбулось в домі ювілятів.

Ювілейне святкування започатковано Молебнем в Українській Православній Церкві, що його відслужив о. Федір Осиченко при участі родини і приятелів. Опісля в домі ювілятів, до застеленого стола, прибраного барвінком, ювілейним короваєм-тортом засвіченого свічками та букетом квітів, засіли ювіляти та гості. Молитву перед вечерою провів о. Ф. Осиченко поблагословивши страви. Около 50 осіб прибуло з привітами, желаннями від родини, громади та приятелів. З поза Форт Френсес прибули на свято: пані К. Мур, дочка ювілятів з Торонта, п-во Антон і Лора Калинчук (швагер і сестра) з Вінніпегу, І. й В. Ла, Іван Ла з Майн Сентер та пані Міхкота з Барвик, Онт. Наспіли також телефонічні привіти і желання від родини, що не могли прибути.

П-во Койцани це невтомні працівники на громадськім і церковнім полі, жертвенні громадяни, свідомі та ідейні люди. Щасти вам Боже, дорогі Ювілята, щоб ви у веселості, кріпкому здоров'ї і щасті проживали на многії літа. **А. Б.**

ПРИВІТАННЯ В ДЕНЬ УРОДИН

У вівторок вечером 9-го серпня зійшовся гурток сусід і давних близьких приятельок на дружне прийняття — несподіванки для пані Анни Цибак, щоб привітати її з днем уродин. Ця несподіванка так зворушила пані Цибак, що аж сльози заблищали в її очах. . .

Пані Ковальчук заквітчала її корсажем живих квітів. Побажання від присутніх висловила Доця Корпан з сваха, пані Канасевич вручила їй на пам'ятку й як вияв пошани скромний подарунок, потім гості заспівали „На многії літа".

Пані Цибак є довголітною членкою Союзу Українок Канади, отже багато віддає труду для загальної справи. Вона також обдарована доброю й веселою вдачею, щира приятелька й гостинна.

По смачній перекусці, що її приготовили членки, гості провели приємний час на товариській гутірці.

На закінчення пані Цибак висловила щиру подяку за милу несподіванку. З тієї нагоди Пані Цибак зложила десять долярів на фонд „Проміня". **Д. Корпан.**

СКАРБОРО, ОНТ.
Відділ при церкві

Річні збори т-ва відбулись 4-го січня 1971 р. Звіт діяльности здали членки заряду. За рік відбулось 7 місячних зборів. На кожних зборах жінки подають перекусу. Що понеділка на протязі року влаштовується бінго і жіноче т-во також займається продажем гарячих і холодних напитків. Крім цього членки приготовили 2 ювілейних обіди для членів як також приготовляли обіди на замовлення під час хрестин чи весілль. Відбулось у нас храмове свято, продаж печива, пущення, свячене.

Заряд т-ва на 1971 р. Голова — Антоніна Баран, заступниця — А. Мудра, рек. секр. — Тетяна Козурко, касирка — Анна Петришин. Комітет хворих — А. Михальчук. Сестриці — А. Дубик, п. Стах, п. Крижановська. Контрольна комісія: А. Петришин, Е. Марандюк М. Даниляк.

Т. Козурко, секр.

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

Похорон бл. п. Параскевії Яремчук

У понеділок 31-го травня, в Едмонтоні, несподівано упокоїлася бл. п. Параскевія Яремчук, проживши 79 літ.

Народилася Параскевія 12-го листопада, 1891 р. в селі Бовдури, повіт Броди, в Західній Україні, в родині Івана і Насті Черняковських. Батьки її були незаможні, часи прикрі, отже родичі постановили залишити рідну стріху, шукати кращої долі за океаном і 15-го листопада, 1907 р. родина прибула до Канади.

Першу зиму перебули у знайомих коло Іннісфрі, Альберта, а на весні перебрались на свій гомстед коло Бувелон, Альберта. Того самого року Параскевія вийшла заміж за Лука Яремчука й почали свою власну господарку поруч своїх родичів, де господарювали через 39 літ. У 1946 р. перебралися на відпочинок до Едмонтону, але на жаль відпочинок для мужа був короткий бо у 1954 р., муж помер.

Через 39 літ на фармі, помимо тяжкої мозольної праці та піонерських недостатків, родина Яремчуків знайшла час і на освітно-культурну працю. Вони посвятили багато часу й праці в організування та будову Народного Дому на Красногорі. Пані Яремчук також була одна із основательок відділу ім. Лесі Українки на Красногорі й через роки була в заряді. Коли почалась будова Української Православної Церкви в Мирнам, п-во Яремчуки знова помагають у будові церкви та жертвують не малу суму грошей на церкву.

Коли родина перебралась до Едмонтону у 1946 р., застають будову нової Катедри. Вони прилучуються до помочи у будові, щедро жертвують, і нині є записані як фундатори Катедри. Панство Яремчуки також щедро жертвували на Інститут св. Івана. Вони цінили науку і ще у 1927 році вислали свого сина Стефана а пізніше дочку Анну до Інституту Михайла Грушевського, щоб могли набути вищу освіту. Щедрість на народні цілі наслідує їх найстарший син д-р Стефан Яремчук.

Параскевія була не тільки доброю мамою але також виховала дітей в християнському та національному дусі й нині вони є активні громадяни нашого церковно-громадського життя.

Бл. п. Параскевія Яремчук

Вона сама була активна громадянка й парафіянка своєї громади. Вона подарувала хоругву до каплиці Інституту св. Івана та щиро жертвувала й є записана як меценат. Вона була членкою відділу Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана й була вшанована за 25-літню працю. У своєму завісті лишила $400.00 на Катедру. Вона все радо та щиро жертвувала на народні цілі, й любила українську книжку й пресу. „Вісник", „Український Голос" і „Промінь" завжди були в її домі.

Покійна залишила в глибокому смутку трьох синів: Стефана (д-р), Михайла в Бойл, Альберта, й Івана в Едмонтоні; чотири дочки: Анну Бравн в Конкорд, ЗДА, Настю Провост в Едмонтоні, Катерину Гунчак в Едмонтоні й Стефку Романюк в Моркемб, Альберта; 22 внуків і 9 правнуків; одну сестру Марію Починюк.

В середу, 2-го червня, в каплиці Парк Меморіял, відбулася Панахида, а 3-го червня, у Катедрі св. Івана, заупокійну Службу Божу та похорон відслужили: о. Мітрат Ф. Керніцький, о. Прот. А. Хом'як, та о. М. Крищук. Параскевія спочиває в Едмонтон цвинтарі біля свого мужа.

Після похорону, учасники зібралися на поминальний обід приготований відділом Союзу Українок Канади при Катедрі. Зять, Віктор Романюк сердечно подякував від родини за співчуття й за присутність у відпровадження дорогої матері на вічний спочинок. На 11-го липня відбулася поминальна панахида при участі найближчої родини.

Хай канадська земля буде для бл. п. Параскевії Яремчук легкою, а Всемилостивий Господь Бог нехай прийме її а свої святі оселі. Вічна їй пам'ять!

Син, Стефан Яремчук

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА ПО БЛ. П. ТЕТЯНІ СЛИЗЮК

Ділимось сумною вісткою, що дня 22. 8. 71 р., в лічниці в Лондоні, Онт., упокоїлася в Бозі бл. п. Тетяна Слизюк, дружина Миколи, в наслідок невилічимої недуги пістряка, в розцвіті віку — на 45 р. життя.

Тетяна Слизюк — народжена 10. X. 1926 р. на Полтавщині. Вже в молодому віці пережила всі страхіття воєнних хуртовин, примусової праці в Німеччині й скитальщини по чужині. В Лондоні, Тетяна, по одружінні з Миколою Слизюком — жила спокійним життям, бездоганно виконуючи свої обов'язки дружини, матері й громадянки. Її передчасна смерть була великою несподіванкою й болючою втратою для рідні й знайомих.

Похорони б. п. Тетяни, відправлені зі Св. Літургією, о. М. Дебрином в місцевій Українській Православній Церкві в день 25. 8. б. р. — відбулися величаво, при численній участі друзів скитальщини, з Лондону, і інших дальших місцевостей, як у Церкві, так і на цвинтарі Маунт Плезент, на зарезервованій частині для вірних повищої Церкви.

Похоронною трапезою у Параф. Залі тої ж Церкви, з допомогою всього жіноцтва — занялися подруги покійної — пані Т. Ноженко й Ол. Олексієнко, на попереджуюче бажання пок. Тетяни. Богато з численних присутних висказували співчуття родині й згадували пок. Тетяну не злим тихим словом. Покійна покинула в смутку: мужа Миколу, сина Володимира з дружиною й сином; на рідних землях — батька, брата й інших рідних, і багато друзів. Збірка на нев'янучий вінок, переведена вищезгаданими панями принесла $87.00, на потреби Церкви й рідної преси. З цього $10. — призначено на „Промінь".

Жертводавцям щира подяка, засмученій родину хай потішить Господь в їхньому горі, а покійній Тетяні — хай буде вічна пам'ять і легкою канадійська земля.

Присутний.

Спеціяльна українська ковбаса

4 фунти волового м'яса
7 фунтів свинячого м'яса
2 ложки грубої соли
3 ложки змягчого порошку (Morton tender Quik meat cire)
1 ложка перцю
3 головки середньої величини часнику
1 ложечку соли (в якій потовкти часник з грубою сіллю)
2 горнятка води додати до часнику.

Повищі складники (мясо порізане) перемішати (около пів години). Додати ще під горнятка води і знов добре вимішати. Хай постоїть 6 годин, щоб мясо перейшло приправами. Цим мясом начинювати приготовані кишки. Тепер ковбаси поколоти голкою в кількох місцях, щоб звільнити з них повітря.

Ковбаси можна завудити, або так спекти в низькій посудині в температурі 375° около години і пів. Щоб ковбаси зарумянилися в обидва боки в часі печення обернути їх.

Замість волового м'яса можна вживати мясо з дичини — козяче.

— — —

Паприка начинювана городиною

Потрібно на 4-6 осіб:

1 салєра (невеликий корінь)
1 петрушка
2 малі моркви
½ каляфіора
2 цибулі
6 паприк
5 помідорів
½ ложки муки
4 ложки оливи

Почистити городину і дрібно пошаткувати. Ясно присмажити цибулю на добрій оливі. Вкинути туди пошатковану городину, посолити, підлити дрібку води і душити під покришкою, доки городина не змякне. Тоді влити туди розварені й перетерті два помідори і з цим ще підварити. Вважати, щоб ця городина дала густу масу.

Взяти паприки, стяти кружальця від хвостика, помити, витрясти зернятка. Вкинути на кипячу воду, нехай покипить 10 хвилин. Вийняти, відцідити, а коли прохолоне, накладати в кожну масу з городини. Уложити в ринці надрізаним вершком вгору.

Окремо присмажити пів цибулі на оливі, зробити ясну засмажку і розвести її трьома розвареними і перетертими помідорами. Посолити, дати дрібку цукру і залити цим приготовані паприки. Душити під покришкою, доки сама паприка не змякне.

Можна подавати гаряче і холодне.

Торт кавово-мигдаловий

Потрібно на коржі:

½ ф. мигдалю
6 білків
½ ф. цукру-мучки
1 ложка тертих сухариків

На начинку:

½ ф. цукру-мучки
6 жовтків
½ горнятка міцної кави
½ ф. масла

Мигдаль спарити, обібрати зі шкірки, підсушити і змолоти на машинці. Білки вбити на тугий шум. Цукор розтерти в мисці, щоб не було грудок. Вимішати все разом, додаючи терті сухарики. Форму виложити восковим папером, вимастити маслом, влити туди тісто і пекти в печі, нагрітій на 300 ст. впродовж 40—50 хвилин.

Холодний коржик перерізати, наложити начинку і прикрити. На верх і боки наложити начинки. Все це посипати дрібно січеним мигдалем.

Начинка: Втерти добре масло, додаючи по ложці цукру і по одному жовтку. Розтирати дальше, додаючи по трохи міцного напару з кави так, щоб маса каву втягала до себе.

— — —

Медяник

Потрібно:

1 горнятко меду
1 ложочка приправ: цинамон, гвоздики, мушкатна галка, перець
2 ложки масла
3 жовтки
¾ горнятка цукру
4 горнятка борошна
3 білки
1 ложочка соди
3 ложки води
½ ф. оріхів
1 ф. дрібно посічених бакалій: родзинків, фіг, дактилів, помаранчевої шкірки

Мед підрум'янити й прохолодити. Масло втерти з цукром, додаючи по одному жовтку. Коли вже втерте, додати мед, борошно і білки, вбиті на шум. Розпустити соду в зимній воді, додати до тіста, вимішати, а під кінець додати січені бакалії й горіхи. Довгу, високу бляшку вимастити товщем, вилити тісто і пекти у добре вигрітій печі на 300 ст. впродовж 45 хвилин до 1 год. Коли вже спечене, прохолодити у бляшці і вийняти на стирочку.

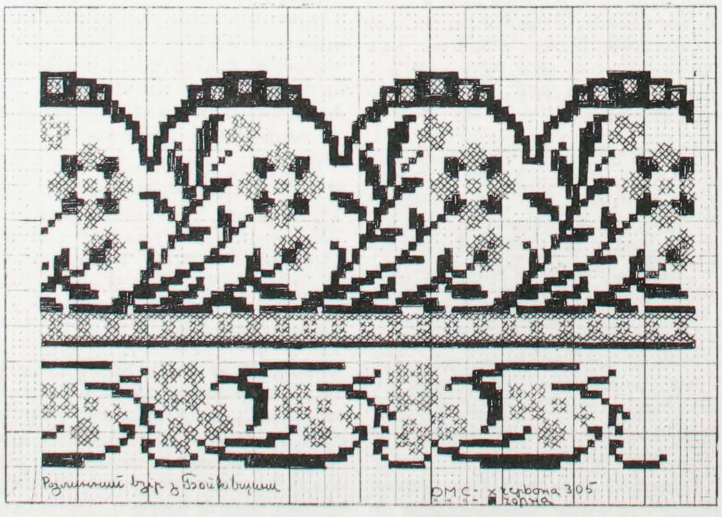

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА
Рослинний взір з Бойківщини
Нитки DMC х червона — 305, ■ чорна

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Ст. Ленард, Кве. — З нагоди прийняття в честь пані О. Ковч, зложили жертви на пресовий фонд Променя: О. Ковч $5.00; по $2.00 — О. Білоус, Є. Кульба, В. Ваверчак, М. Зимовець; по $1.00 — А. Ґерич, А. Колісник, М. Крисюк, М. Сметанюк, А. Лах, Є. Савицька, А. Гринів і Г. Мельник. Всього разом М. Зимовець переслала $21.00

Виндзор, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. І. Римар на передплати $12.00 і прихід з розігравки на пресовий фонд 15.00

Едмонтон, Алта. — З нагоди прийняття в честь пані А. Цибак у день її уродин — збірку переслала Д. Корпан 10.00

Едмонтон, Алта. — Відділ при Катедрі св. Івана, реф. Л. Голубіцька, $10 на передплати, $30 на нев'янучий вінок і кліше. С. Пауш $10 на передплати.

Кемсек, Саск. — З похорону бл. п. Гапки Кравченко, о. І. Пук переслав $6.00 на кліше і на пресовий фонд 10.00

Лондон, Онт. — З похорону бл. п. Тетяни Слижук, о. М. Дебрин переслав на пресовий фонд 10.00

Едмонтон, Алта. — Відділ Союзу Укр. Кан. при громаді св. Іллі, реф. М. Кавчук переслала $20 на передплати.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во Дмитро і Анна Павлюки — Давфин, Ман. З нагоди золотого ювілею їхнього подружжя зложили жертву на пресовий фонд журнала $25.00

П-во Бобіцькі — Вернон, Б. К., з нагоди 50-ліття свого подружжя зложили на пресовий фонд 10.00

Комітет Українок Канади, відділ у Вінніпегу 10.00

Пані О. Мишкевич — Давнсвю, Онт. 5.00

Д-ка Єлисавета Кокорудз — Нипавин, Саск. 5.00

Пані М. Казан — Вирджил, Онт. 5.00

Пані Олена Криштанович — Гамільтон, Онт. 5.00

Пані К. Сосницька — Монтреал, Кве. 2.00

Пані Марія Юрків — Монтреал, Кве. 2.00

Пані П. Ткаченко — Монтреал, Кве. 2.00

Пані Марія Шпитковська — Бімзвил, Онт. 2.00

По $1.00 — М. Романюк — Ванкувер, Б. К.; З. Гавриш — Етобиковк, Онт.; Ольга Кучарська — Монтреал; д-ка К. Дебрин — Лондон, Онт.

По .50 ц. — Анна Пліхта — Форт Френсес, Онт.

Щиро дякуємо всім жертводавцям і всім працівникам у користь журнала „Промінь".

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані С. Клек — Бруксбі, Саск. 1

Пані А. Ростоцька — Канора, Саск. 1

Пані Анна Бабинець — Вінніпеґ, Ман. 1

Пані С. Пауш — Едмонтон, Алта. 1

Пані Анна Бойко — Торонто, Онт. 1

П-во Б. Н. Кирилюки — Шіго, Саск. 2

Пані І. Римар — Виндзор, Онт. 1

Зголосилися безпосередньо за журналом:

Пані Татяна Земляченко — Нешаник, Н. Дж.

Пані Петруся Романко — Вільна, Алта.

Пані Діяна Куліш — Монтреал, Кве.

Пані Ірина Мушка — Оттава, Онт.

ШКІЛЬНІ І ДОМАШНІ ЛЕКТУРИ

видання ОПЛДМ — Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді

В усіх українських школах у вільному світі є обов'язкові шкільні лектури, видання ОПЛДМ, нарівні із шкільними підручниками — кожного року учні-учениці повинні придбати і прочитати 42% обов'язкових лектур.

З ПОСТАНОВ ПЛЕНУМУ СКВУ-СКВОР в лютому 1971 Ню Йорк

Розвинути в наших дітей постійну потребу „співжити" з рідною книжкою — це головна мета праці Рідних Шкіл.

Із звернення — заклику до Вчительства Рідних Шкіл

ШКІЛЬНА РАДА УККА
Об'єднання УКРАЇНСЬКИХ ПЕДАГОГІВ КАНАДИ
ОБ'ЄДНАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ЛІТЕРАТУРИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ

ЛЕКТУРИ ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО І МОЛОДШ. ШКІЛЬНОГО ВІКУ

ціна

Завадович Р. ПРО ДВОХ ЦАПКІВ і ДВІ КІЗОЧКИ, кольорові мал. О. Судомори 1.00

Завадович Р. ТОДІРКІВ ЛІТАЧОК, кольор. мал. Ю. Козака 1.00

Завадович Р. КАЗКА-ВИГАДКА СМІШНА ПРО ВЕДМЕДЯ-ЛАСУНА, двокольор. друк, мал. В. Вербицького 1.25

Мриц Н. ПРИГОДИ ГОРІШКА, розкішне альб. видання, кольор. малюнки авторки 2.50

Перелісна К. МОЇЙ МАТУСІ, двокольор. друк, мал. Н. Мриц 1.00

Франко І. КОРОЛИК і ВЕДМІДЬ, казка, цілосторінк. мал. М. Михалевича 1.00

Чорнобицька Г. ЗАБАВКИ, розкішне видання, альб. формат, кольор. малюнки Н Мриц 2.50

ДЛЯ МОЛОДШОГО І СЕРЕДНЬОГО ШК. ВІКУ

Білоусенко-Лотоцький О. ПРИГОДИ ВОВКА НЕСИТОГО, збірка казок, малюнки В. Цимбала 1.60

Білецька Т. КВІТКА ЩАСТЯ, казки й опов. кольор. малюнки Г. Мазепи 2.50

Завадович Р. МАРУШКА ЧЕПЕРУШКА І ЛЕСЬ ПОБІГДЕСЬ і ін. веселі оповідання, мал. Ю. Козака 2.50

ЗАБІЛА Н. ЧАРІВНА ХУСТИНКА, мал. М. Левицького 1.00

Малицька К. ГАРФА ЛЕЇЛІ — ЛЕҐЕНДИ ПРО ХРИСТА, альбомне видання, дереворити Ю. Кульчицького 2.00

Перелісна К. ТРИ ПРАВДИ, істор. казка, двокольор. друк, мал. М. Левицького 1.00

Полтава Л. МАЛЕНЬКИЙ ДЗВОНАР З КОНОТОПУ, істор. оповідання, мал. М. Михалевича 1.75

Цегельська О. НАПРОВЕСНІ, казки і опов., кольор. мал. М. Михалевича, Ю. Козака 2.00

Вовчок М. СЕСТРИЧКА МЕЛАСЯ, малюнки Я. Гніздовського 0.75

ДЛЯ СЕРЕДНЬОГО І СТАРШОГО ШК. ВІКУ

Завадович Р. Я ПІДУ! Істор. оповідання, мал. П. Андрусева 1.50

Тис Юрій. ПРО ЛИЦАРЯ ДОБРИНЮ, ПРО ЮНАКА СЕМЕНКА, ЩО ВОЛЮ ДОБУВАВ мал. П. Андрусева 1.50

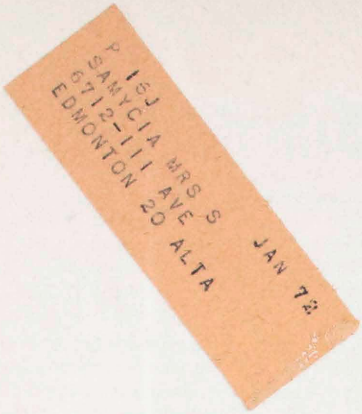

Дмитренко М. МИХАЙЛИК, опов. про юного розвідника УПА, мал. М. Левицького 1.50

ДЛЯ СЕР. і СТАРш. Шк. ВІКУ, МОЛОДІ І ДОРОСЛИХ

Вовчок М. — Сталь П. Ж. МАРУСЯ, істор. повість, уперше у вільному світі в перекладі з французького нецензурованого Москвою тексту, розкішне видання з числ. чорними і кольор. малюнками М. Левицького, тверда оправа, вступне слово, високоцінний твір світової слави, нагороджений французькою Академією, шкільна лектура у Франції. Перекладений 6-ма мовами світу 5.00

Соловей Д. ЦІКАВА ГРАМАТИКА, мовно-граматичні ігри, загадки, скоромовки, вправи для науки і розваги в школі, родині, в молод. т-вах, з додатком розв'язок-відповідей та поезій про красу української мови 2.00

ДИТЯЧИЙ ТЕАТР

Безкоровайний В. — Полтава Л. ЧЕРВОНА ШАПОЧКА, оперета з нотами, розкішне ілюстр. видання 3.00

Завадович Р. КОБЗАРЕВА ГОСТИНА, п'єса з життя Шевченка 0.50

Завадович Р. КНЯЗЬ МАРЦИПАН, комедійка 0.50

Завадович Р. ДЗВІНКИ СВ. МИКОЛАЯ, сценка 0.50

Храплива Л. АНТИПКОВІ ПРИГОДИ, свят-микол. сценка 1.00

Храплива Л. ЯРМАРОК МИШКИ-ГРИЗИКНИЖКИ, ревія на свято книжки 1.25

ДЛЯ ПЕДАГОГІВ, ВИХОВНИКІВ, БАТЬКІВ-МАТЕРІВ

МИ І НАШІ ДІТИ — література, мистецтво, виховання, збірник проблематики української культури й виховання. Збірна праця 30 авторів-науковців, літературознавців, мистецтвознавців, педагогів, психологів, письменників, 100 чорних і кольор. ілюстрацій, 392 стор. об'єму. Перша в нас такого багатого обсягу і змісту книга. Ціна в полотн. в оправі 10 дол., тепере, у 25-річчя ОПЛДМ тільки 7.00

Окремі відбитки:

Гошовський Б. УКРАЇНСЬКА ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА, перша в нас історія і проблематика цієї ділянки творчости, багато ілюстрована 2.50 тверда оправа 3.50

Стебельський Б. МАЛЮНОК ДИТИНИ І ДЛЯ ДИТИНИ, перша в нас такого змісту студія, багато ілюстрована 3.00

Тершаковець-Бережницька с. д-р. ЗА ДУШУ І ДОЛЮ ДИТИНИ, виховні труднощі різного віку і розвиток особовости 0.75

РІДНИМ ШКОЛАМ і МОЛОД. Т-ВАМ опуст (або додат-

РІДНИМ ШКОЛАМ і МОЛОД. Т-ВАМ опуст (або додаткові примірники). При більших замовленнях більший опуст.

На складі інші вартісні видання — каталог безплатно. Замовлення і вплати слати на адресу:

NASHYM DITIAM - OPDL
C/O ST. MARY'S CREDIT UNION
278 Bathurst St.
Toronto 133, Ont., Canada

— — — — — — — — —

Якщо дитина вже змалку не має і не читає української книжки, то всі школи українознавства і всі організації даремне працюють над тим, щоб зацікавити дитину українською проблематикою. Чужій книжці та й процесові асиміляції можна й треба протиставити таки не що інше, а найціннішу зброю — книжку рідною мовою.

Ірина Винницька — Пеленська

ТРИ СИЛЬВЕТКИ

В цій книжці широко описано про життя і творчий шлях Марка Вовчка, Л. Українки і О. Кобилянської. Поручуємо „Три сильветки для прочитання членкам, для тих, що будуть готовити реферати, для спільного читання на вечорах.

Цю книжку опрацював кілька років тому проф. Леонід Білецький. До редакції „Промінь" звертаються поодинокі читачі за інформаціями за подібними матеріялами. Щиро поручаємо її всім зацікавленим

Ціна її $1.50.

Замовляйте

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
№ 2—10168—100th St.
Edmonton 15, Alberta

ЩОЙНО ВИЙШЛА З ДРУКУ ЦІННА ПРАЦЯ ПРОФ. Д-Р Н. ПОЛОНСЬКОЇ-ВАСИЛЕНКО

„ВИДАТНІ ЖІНКИ УКРАЇНИ"

Цікава змістом, цінна історичним минулим, в якім насвітлено найбільш видатні постаті українських жінок дала нам авторка працю, а зокрема в 1000-ліття смерти Великої Української Княгині Ольги, якій присвячено поважну частину в розділі княжок доби. Головні розділи книжки:

Жінки княжої доби
Українські жінки Литовсько-Польської доби
Жінки доби Гетьманщини
Українські жінки XIX—XX ст.

Книжка дуже гарно видана, на дорогім папері, багато ілюстрована в мистецькій полотняній оправі. Стор. 160. **Ціна . . $6.00**

Замовляти в Союзі Українок Канади на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
№ 2—10168—100th St.
Edmonton 15, Alberta